

princess

3

酒
馆
百
里

โรงต้ม ร้อย

รักในเต๋อหมี่

มัดใจไว้ด้วยรัก

ลำดับที่ 246

โรงเตี๊ยมร้อยดี เล่ม 3

โดย รักในเรือนลับ

พิมพ์ครั้งแรก : กุมภาพันธ์ 2562

ราคา 245 บาท

พิมพ์โฆษณาครั้งนี้ได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ตามกฎหมายแล้ว

© สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558

ไม่อนุญาตให้สแกนหนังสือหรือคัดลอกเนื้อหาส่วนหนึ่งส่วนใดเพื่อสร้างฐานข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์
เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากสำนักพิมพ์และเจ้าของลิขสิทธิ์แล้วเท่านั้น

ISBN 978-616-00-3599-1

ผู้ช่วยบรรณาธิการบริหาร : อุมพร สกุลบัณฑิต วสันต์ พร้อมมิตรญาติ

หัวหน้ากองบรรณาธิการสำนักพิมพ์ : สุชาดา ไชยสุข ศรัณย์รัชต์ เขียวไกรเดช

บรรณาธิการเล่ม : สุวิชา สุวิคุปต์ พิสูจน์อักษร : อดุลภา อ้นหนานนท์ ปวีณ พงศ์ทองเมือง

ออกแบบปก : กฤษฎา วอดหลง จัดรูปเล่ม : โยธิตา กวักเจริญ

พิมพ์ที่ : บริษัทไฮลโลการพิมพ์ (1988) จำกัด

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา : บริษัทสตาปอมบุ๊กส์ จำกัด

กรรมการผู้จัดการ/บรรณาธิการอำนวยการ : วรพันธ์ โภกิตสถาพร รองกรรมการผู้จัดการ : ดร. สุภัคชญา โภกิตสถาพร

ผู้ช่วยกรรมการผู้จัดการ/บรรณาธิการบริหาร : ผลิตยา โภกิตสถาพร

ผู้จัดการฝ่ายขาย : กิ่งแก้ว ลิกษะไชย หัวหน้าหน่วยสื่อสารการตลาด : อารินา ศิริบุญ

บรรณาธิการสร้างสรรค์ : พัชรี เต๋อแดงเพชร หัวหน้ากองบรรณาธิการคัดสรรนวนิยาย : พัชราพร บุญส่ง

ที่ปรึกษาด้านบรรณาธิการ

รศ. ประพนธ์ เรืองณรงค์

สตาปอมบุ๊กส์

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย บริษัทสตาปอมบุ๊กส์ จำกัด

18 ซอยลาดปลาเค้า 63 ถนนลาดปลาเค้า แขวงอนุสาวรีย์ เขตบางเขน กรุงเทพฯ 10220

โทรศัพท์ 0 2940 3855-6 โทรสาร 0 2940 3970

กองบรรณาธิการ : spbbooks@hotmail.com ฝ่ายสำนักงาน : info@satapornbooks.com

กองบรรณาธิการจัดสรรต้นฉบับ : satapornbooks.editor@gmail.com

www.satapornbooks.com

หากท่านผู้อ่านพบหนังสือไม่ได้มาตรฐาน เช่น หน้ากระดาษสลับกัน หน้าขาดหาย การเข้าเล่มไม่สมบูรณ์

สำนักพิมพ์ยินดีรับผิดชอบเปลี่ยนหนังสือเล่มใหม่ให้ท่าน

โปรดติดต่อและส่งหนังสือคืนพร้อมระบุรายละเอียดการชำรุดไปตามที่อยู่ด้านบน

หรือโทร. 0 2940 3855-6 ต่อ 21, 54, 56

สำนักพิมพ์นี้เป็นสมาชิกสมาคม
ผู้จัดพิมพ์และจำหน่ายหนังสือ
แห่งประเทศไทย

Printed on Green Read Paper
www.facebook.com/greenreadpaper

คำนำนักเขียน

สวัสดีนักอ่านทุกท่าน ในที่สุด **โรงเตี๊ยมร้อยลี้** ก็เข้าสู่เล่มที่สามแล้ว ในเล่มที่สองความสัมพันธ์ของทั้งอียางและเหยาลีต่างก็คืบหน้าไปด้วยความรวดเร็ว ทั้งยังมีเจ้าตัวน้อยมารออยู่ในห้องเหยาลีแล้วเรียบร้อย ว่าแต่เจ้าตัวน้อยนี่จะเป็นเทพเจ้าหรือมนุษย์นั้น ในเล่มนี้ก็จะได้ทราบกันแล้ว

สำหรับเล่มสาม **โรงเตี๊ยมร้อยลี้** ก็เข้าสู่ช่วงวสันตฤดูอีกครั้ง ที่ต่างไปจากวสันตฤดูปีก่อนก็คือการที่ครอบครัวได้อยู่กันพร้อมหน้า แม้เทศกาลจะยังคงเดิม แต่กลับมีบางอย่างต่างออกไป ไม่ว่าจะเป็นช่วงเทศกาลซึ่งหมิงที่อียางได้เข้ามามีส่วนร่วมกับการค้าขายของเหยาลีอย่างเต็มตัว หรือช่วงเทศกาลตวนอู่ที่อิงเถได้เที่ยวเล่นอย่างหน้าใจ ช่วงเทศกาลซุนเจี๋ยที่ญาติพี่น้องทั้งหลายได้พบหน้า ลีงเล็ก ๆ น้อย ๆ ที่ต่างออกไปนี้ นักเขียนคาดหวังว่านักอ่านทุกท่านจะได้อ่านด้วยความสนุกสนาน

ในเล่มสามนี้ นอกจากเทศกาลที่ผ่านมาและเทพเซียน ตลอดจนปีศาจทั้งหลายที่หมุนเวียนสลับเปลี่ยนกันเข้ามาสร้างความสนุกสนานแล้ว สิ่งหนึ่งที่น่าสนใจเห็นจะเป็นการเติบโตของตัวละครในเรื่อง ไม่ว่าจะเป็นเทพเจ้ามังกรอย่างอียาง ที่เมื่อมีลูกขึ้นมาก็จะทำหน้าที่ได้สมกับที่เหยาลีไว้วางใจหรือไม่

เขียนท่อน้อยอย่างอิงเถา เมื่อมีน้องตัวน้อยแล้ว เขาจะทำหน้าที่พี่ชายได้ดี
เพียงไร หรือเมื่อต้องพบเจอเรื่องหนักใจ เขจะมีวิธีรับมือหรือไม่

เงาจิ๋วที่ตั้งแง่กับเงียงเหว่ยมาโดยตลอด ในที่สุดนางก็ตัดสินใจบาง
อย่าง กระทั่งเรื่องไม่คาดฝันที่แม่เหยาเล็กก็ยังทำให้หนึ่งได้ยาก นางจะมีวิธี
รับมือกับความคิดตัวเองอย่างไร คำตอบทั้งหลายนี้ เห็นทีนักอ่านคงต้องหา
ด้วยตัวเองแล้ว

สุดท้ายนี้นักเขียนขอขอบคุณสำนักพิมพ์ปรีณิชนิเทศในเครือสฤพรบุ๊คส์ ที่
ให้โอกาสนักเขียนได้ตีพิมพ์ผลงานอีกครั้ง และขอบคุณนักอ่านทุกท่านที่
สนับสนุนผลงานทั้งเรื่องเก่าและเรื่องใหม่ รวมถึงเรื่องต่อๆ ไปในอนาคต ถัด
จากนี้นักเขียนจะพยายามให้มากขึ้น เพื่อสร้างสรรค์ผลงานใหม่ๆ ให้นักอ่าน
ได้ติดตามกันต่อไป

รักในเดือนสิบ

ยี่สิบห้า

เกี้ยวชมวสันต์

“เจ้าจื่อ ข้าอยากได้น้ำชากับหมั่นโถว” เด็กหนุ่มใบหน้าเกลี้ยงเกลา
สั่งอาหารด้วยสีหน้ายิ้มแย้ม น้ำเสียงเขายังแฝงความรักใคร่เอาไว้ประมาณหนึ่ง
“ได้” รืออยู่พักใหญ่ ในที่สุดเจ้าจื่อก็จำต้องรับปาก หาไม่แล้วสายตา
เหยาลี่คงทิ่มแทงนางจนพurunแน่

“ถ้าข้าเรียกเจ้าว่าจื่อเออร์ เจ้าจะตอบรับข้าเร็วขึ้นหรือไม่” เฉียงเหว่ย
ส่งสายตาหวานซึ้งไปให้นาง

“อ๋อ!” เจ้าจื่อชนลุกไปทั้งตัว ‘จื่อเออร์อย่างนั้นหรือ... ให้ท่านแม่จ้องข้า
จนตายเสียยิ่งดีกว่า’ นางเดินกลับเข้าไปด้านในด้วยความเร่งรีบ รวากับกำลัง
หนีอะไรก็ไม่ปาน

“ท่านแม่” อิงเถาเดินเข้ามาในโรงเตี๊ยมพร้อมกับอี้หยาง

“แค่นี้พอไหมลี้เออร์” อี้หยางยื่นตะกร้าที่เต็มไปด้วยผักซึ่งหมิงลี่เชี่ยวชาญ
สดที่เขากับอิงเถาออกไปซื้อมาให้

“เพียงพอ” นางยื่นหน้าไปมองแล้วพยักหน้าด้วยความพอใจ

“หมั่นโถวกับน้ำชา” เจ้าจื่อวางถาดกระแทกลงบนโต๊ะ เหลือบตา
มองตะกร้าผักที่อี้หยางวางไว้ “ฮั! ผักนี่อีกแล้ว!” นางเงยหน้ามองเหยาลี่ด้วย

สีหน้าตื่นตระหนก “ท่านแม่ห้องโตขนาดนี้แล้ว อย่า...อย่าต้องเหนื่อยทำงานแบ่งอบไปขายในเทศกาลชิงหมิงเลยนะ”

“เดี๋ยวนี้เอาเรื่องห้องของข้ามาอ้างแล้วหรือ”

“เจ้าไปล้างมือ แล้วเข้าไปช่วยข้าทำอาหาร”

“ท่านแม่ ตอนนี้งานโรงเตี๊ยมก็ใหญ่ขึ้นแล้ว ท่านพ่อกับอิงเถาทำงานกันสองคนไม่ทันหรอก” เจ้าจื่อยังคงส่ายหน้า เรื่องงานหนักนั้นไม่เท่าไร แต่เวลาที่ต้องสวมชุดพลีๆ แล้วไล่ชิงข้าให้ท่านแม่ดูนี่สิ...

“พรุ่งนี้เป็นเทศกาลกินเย็น วันนี้ลูกค้าน้อย เจ้าต้องไปช่วยข้า” เหล่าสีไม่รอให้เจ้าจื่อหาข้ออ้างใหม่ เอามือเท้าได้ะแล้วดันตัวขึ้นจากเก้าอี้

“ท่านแม่ ข้าอยากช่วยด้วย ช่วยกันทำให้เสร็จเร็วๆ ท่านแม่จะได้ออกมาพักไว้ๆ” อิงเถายกมืออาสา

“เจ้าอยู่กับพ่อเถอะ แม่ไม่ไว้ใจให้พ่ออยู่คนเดียว” นางพูดเสียงเบา

“ข้าได้ยินนะ” อี้หยางแส้มือพูดด้วยน้ำเสียงไม่พอใจแต่กลับมีรอยยิ้มเต็มหน้า “อิงเถา ยกเก้าอี้ไปวางในครัวให้แม่เจ้านั่ง”

“ได้เลยท่านพ่อ” อิงเถารับคำแล้วยกเก้าอี้มีพนักที่สูงกว่าตัวเขาเข้าไปด้านใน

“เฮ้อ... เล้าแกอิง ข้าอยากเข้าไปช่วยในครัวด้วยจัง” เฉียงเหว่ยจิบชาด้วยสีหน้าเบื่อหน่าย เมื่อเขาเห็นเจ้าจื่อเฝ้าโรงเตี๊ยมกับเหล่าสีสองคนเลยเดินเข้ามานั่ง ไม่คิดว่าจะได้ไม่นาน อี้หยางก็เดินออกมา แล้วนางก็ต้องกลับเข้าไป “เฮ้อ...”

“ไม่ได้ๆ ให้เจ้าเข้าไปไม่ได้หรอก” อี้หยางเลือกหนังสือที่อยู่บนชั้นด้านข้าง ก่อนจะหยิบมานั่งอ่านที่หลังโต๊ะเก็บเงิน... เปลี่ยนแบบท่าทางเหล่าสีที่เคยเห็นในทุกๆ วัน

เฮอะ! ต้องทำให้เหมือนกันด้วยหรือ เฉียงเหว่ยกลอกตา ...น่าหมั่นไส้

“ท่านแม่ทำอะไรอยู่หรือ” เจ้าจื่อเห็นเหยาลี่คลุกข้าวสุกกับเต้าหู้ยี้สีแดง ก็นึกสงสัย ด้านข้างนางยังมีหม้อที่กำลังเดือดปุดๆ มีขาหมูอยู่ในหม้อนั้นด้วย

“หมูแดงย่าง” เหยาลี่ตอบพลางเอามือกวาดกระเทียมกับรากผักชีที่หั่นละเอียดใส่ในซามผสมใบโตะ หลังจากนั้นก็นำผัดกับเครื่องปรุงรสต่างๆ ลงไป ใช้มือคลุกเคล้า

“ปีนี้มีหมูแดงย่างด้วยหรือ แล้ว... นั่นก็เป็นขาหมูเย็นใช้หรือไม่” เจ้าจื่อชี้หม้อต้มขาหมูด้านข้าง

“ถูกแล้ว” เหยาลี่ยิ้มกว้าง “แต่ปีนี้ข้าไม่ค่อยแข็งแรง เจ้าต้องช่วยข้ามากหน่อยนะ”

“ได้เลยท่านแม่” ให้ช่วยมากเท่าไรก็ได้ทั้งนั้น เจ้าจื่อตาเป็นประกาย

“อย่าหยุดมือ” เหยาลี่นำเนื้อหมูใส่ลงในซามที่คลุกเคล้าทุกอย่างจนเป็นเนื้อเดียวกัน ก่อนจะห่ออะไรมาปิดไว้ ทั้งไว้ลวกพักแล้วนางก็นำขาหมูต้มลงแช่ในถังน้ำเย็นด้านข้างต่อ วันนี้มีอะไรให้ทำอีกมากทีเดียว

“เถ่เถ่เนี่ยๆ” ชายแปลกหน้าแบกกล่องไม้ยาวเข้ามาด้านใน ก่อนยื่นหน้าเข้ามาในครัว

“มีอะไรหรือนายช่าง” เหยาลี่ถามกลับ อีกฝ่ายคือคนที่นางจ้างให้มาปรับปรุงห้องของเจ้าจื่อนั่นเอง

“พรุ่งนี้เป็นเทศกาลกินเย็น ข้าว่าจะขอหยุดงานนะ”

“อ้อ ได้สิ” นางพยักหน้ารับ “เย็นนี้ก่อนกลับก็อย่าลืมเตือนข้าให้เตรียมขนมแบ่งอบให้เล่า”

“ไม่ต้องๆ เตียวพ่พรุ่งนี้ข้าจะไปซื้อเอง” นายช่างโบทมือบฏิเสธ “ข้าเข้าไปทำงานก่อนแล้ว”

“เจ้าจื่อ”

“มีอะไรหรือท่านแม่”

“ข้าต้องการสุราหนึ่งซาม” เหยาลี่ยื่นซามเปล่าให้เจ้าจื่อ นางจะทำน้ำแกงเครื่องปรุงขาหมูแล้ว

“ได้ๆ” เจ้าจื่อรับคำก่อนเดินถือซามออกไปหน้าโรงเตี๊ยม

“มีอะไรหรือจื่อเอ๋อร์”

“อ๋อ...” เจ้าจื่อทำท่าชนลูก

“อ่าๆๆ” อี้หยางหัวเราะชอบใจกับคำเรียกของเฉิงเหว่ย

“ซำออกมาเอาสุรา” เจ้าจื่อสุดลมหายใจเข้าสองสามครั้ง ก่อนจะบอก จูตประสงค์ นางยื่นซามเปล่าไปหาคนทั้งสาม อี้หยางกะพริบตามองนางจาก หลังโต๊ะเก็บเงิน เฉิงเหว่ยนั่งอยู่ตรงโต๊ะที่เคยเป็นที่นั่งประจำของอี้หยาง ส่วน อิงเถาหันหน้ามองเจ้าจื่อจากปลายบันไดที่เขา นั่งเล่นอยู่

“เดี๋ยวนี้ข้าไม่ได้ดื่มสุราแล้ว” อี้หยางตอบด้วยสีหน้าเรียบเฉย

“ส่วนข้าคออ่อน ดื่มได้แต่ชา” เฉิงเหว่ยพูดแล้วก็ยกถ้วยชาขึ้นจิบ

“ทำไมพี่เจ้าจื่อไม่ไปเอาจากห้องเก็บสุราล่ะ” อิงเถาถามกลับ

เจ้าจื่อชะงัก ปีที่แล้วนางคิดจะมาเอาสุราจากคุณชายอี้หยาง ครั้นนี้นาง ก็คิดจะทำเช่นเดิมอีก แต่กลับไม่มีสุราเสียแล้ว “จันเข้าจะเข้าไปเอาจากข้างใน”

“ไม่ต้องๆ ข้าเข้าไปเอาให้เอง” ลมพัดมาราบหนึ่ง ซามในมือนางก็อยู่ใน มืออี้หยาง “เจ้าอยู่ดูแลลูกค้า” เขายกมือห้ามไม่ให้นางเข้าไปด้วย

“ลูกค้าคนไหน” เจ้าจื่อถามกลับ

“คนนั้น” อี้หยางชี้ไปด้านนอก ก่อนจะเดินหายเข้าไปด้านใน เมื่อเจ้าจื่อ มองตามไป เฉิงเหว่ยก็ส่งยิ้มมาพอดี ใบหน้านางแข็งค้างไปแล้ว

หลังนำสุรามาจากห้องเก็บสุราไหนหนึ่ง อี้หยางก็รีบถือมาให้เหยาสีถึง ในห้องครัว เขายื่นหน้าเข้าไปกระซิบข้างหูนางเบาๆ “ลีเอ๋อร์จะเอาสุราไปทำ อาหารหรือ”

“หือ” เหยาสีหันหน้าไปตามเสียง ทำให้พวงแฉ่มนางบิดผ่านริมฝีปาก อี้หยางเข้าอย่างจัง “ท่านนี้ชอบทำแบบนี้จริงนะ” สิ่งที่เกิดขึ้นเมื่อก็เหมือนกับ ปีที่แล้วไม่มีผิด

“เจ้า... จงใจยั่วยวนข้าหรือ” อี๋หยางเลิกคิ้ว นางพูดเหมือนรู้ว่าเขาจะทำ
เลย เมื่อครั้นนางต้องจงใจให้ริมฝีปากเขาโดนแก้มนางแน่

“ใครยั่วยวนท่าน เสาสุรามา แล้วก็ให้เจ้าจื่อเข้ามาช่วยข้าได้แล้ว” เทยา-
ลีส่ายหน้าและดันไหล่เขาให้เดินออกไปจากห้องคร้าว

“เจ้าต้องพักบ้างนะรู้ไหม” เขาเอ่ยปากเตือน

“เจ้าจื่อเข้ามาข้าก็ได้พักแล้ว”

“ให้ข้าช่วยไม่ได้หรือ ข้าช่วยเจ้าได้ทุกอย่างเลยนะ” อี๋หยางยังคงขอ
โอกาสจากนาง

“นายหญิงเจ้าคะ ขนมหแบ่งอบ อบเสร็จแล้วเจ้าคะ” หัวหั่วไม่ได้อยาก
เข้ามาขัดจังหวะการหยอกล้อของคนทั้งสอง แต่ถ้าปล่อยไว้นาน ขนมหแบ่งอบ
จะเย็นเสียก่อน กินอาหารตอนร้อนๆ อย่างไรก็ย่อมมีรสชาติดีกว่า

“อ้อ อี๋หยาง แบ่งไปให้เด็กๆ กับนายน้อยเจอนกีก่อนสิ” เทยาลีอ่าย
เล็กน้อย นางแบ่งขนมหแบ่งอบสี่ชิ้นใส่จานแล้วยื่นให้เขา ก่อนจะยิ้มเล็กน้อย
เมื่อได้ยินเสียงร้องดีใจดังเข้ามาเบาๆ “หัวหั่ว อย่าลืมแบ่งไว้ให้น้องสาวเจ้าด้วย
นะ”

“เจ้าคะนายหญิง” หัวหั่วยิ้มกว้าง บรรยายคดีในปีนี้ดีกว่าปีที่แล้วมาก
จริงๆ

“ท่านแม่ ข้ามาช่วยแล้ว มีอะไรให้ทำบ้าง” เจ้าจื่อเดินเข้ามาในห้องคร้าว
ในมือถือขนมหแบ่งอบครึ่งชิ้นเอาไว้

“กินให้เสร็จก่อนเถอะ ค่อยมาช่วยข้าพูดขานหมู”

“อือๆ ป้าหั่ว ขอขานน้อย”

“ได้เจ้าคะคุณหนูใหญ่”

“เจ้าจื่อ ถูกระสอบอยู่ที่ใด” ขานหมูยืนก็นำไปเก็บไว้ในห้องใต้ดินแล้ว
หมูแดงก็ย่างจนแห้งแล้ว ขนมหแบ่งอบก็อบครบแล้ว เจ้าหน้าที่หาถุงกระสอบ
ที่จะใช้วางรองแผ่นไม้สำหรับรถเข็นไม้พอบ

“ข้า...ข้าไม่ให้ท่านแม่หรอก” นางยังจำได้ดี ถูกกระสอบแสนรักของนาง ถูกท่านแม่เอาไปวางรองแผ่นไม้ ปีนี้นางจะไม่ให้อีก

“เจ้าจื่อ...” เทยลี่ยื่นเท้าเอวส่งเสียงขู่อยู่ข้างบันได

“สี่เออร์อย่ามัวยืนอยู่ตรงนี้เลย ไปนั่งก่อนเถอะนะ” อี้หยางจับไหล่ทั้งสองของนางแน่น เขาพูดเป็นเชิงขอร้อง แต่กลับดันนางให้ไปนั่งเก้าอี้ข้างๆ

“แต่ข้ายังไม่ได้เรียงขนมแบ่งอบบนรถเข็นเลย พรุ่งนี้ต้องเข็นไปขายริมแม่น้ำแล้วนะ”

“ข้ารู้ๆ ไม่ต้องห่วงนะ” อี้หยางจับตัวนางอย่างเบามือ ดันนางไปยังเก้าอี้ มีพนักแล้วกดตัวนางให้นั่งลง “เจ้าอ่านหนังสือเป็นเพื่อนอิงเถ่าไปก่อน”

“ท่านแม่ ท่านพ่อบอกว่าหนังสือเล่มนี้ข้าอ่านได้” อิงเถ่าเลื่อนหนังสือเล่มหนึ่งมาตรงหน้าเทยลี่

“อ้อ อ่านได้” เป็นหนังสือที่บรรยายเกี่ยวกับปาฏิหาริย์และน้ำตก

“ไม่! อย่าเอาถูกกระสอบข้าไป” เจ้าจื่อร้องเสียงหลงระหว่างถูกระชาก ถูกกระสอบกับอี้หยาง

“เฮ้อ... น่าอายจริงๆ” เทยลี่ยกมือขึ้นแตะขมับพลาญสายหน้า “หือ ดูเหมือนน้องจะตื่นอีกแล้ว”

“ตื่นอีกแล้วหรือ” อิงเถ่าถามด้วยสีหน้าตื่นเต้น เงยหน้ามองนางด้วยดวงตาเป็นประกาย “ขอจับได้ไหมท่านแม่”

“หึๆ จับสิ” นางยิ้มกว้าง “เย็นนี้อิงเถ่าอยากกินอะไร” พรุ่งนี้เป็นเทศกาลกินเย็น ต้องมีการดับไฟในเตา ซึ่งนางก็ได้ทำขนมแบ่งอบ ขาหมูเย็น และหมูแดงเอาไว้เรียบร้อยแล้ว ไม่น่าเชื่อว่าปีหนึ่งจะผ่านไปเร็วถึงเพียงนี้

ด้านนอกโรงเรียน กลุ่มคนกำลังช่วยกันจัดของใส่รถเข็น นอกจากขนมแบ่งอบที่วางอยู่บนรถเข็นแล้ว ของที่เทยลี่เตรียมไว้ขายยังมีสุราหลายไหที่อี้หยางกำลังขนมาเรียงไว้ด้านในรถเข็น

“แล้วก็ขามตั้งนี้ด้วย ยังพอมีที่หรือไม่” ในมือเทยลี่มีขามตั้งหนึ่ง นาง

ก้มดูในรถเห็นที่อิ๋หยางกำลังจัดเรียงของอยู่

“มีๆ เจ้าอย่าก้มมากสิ” อิ๋หยางรับตั้งตามจากเหย้าลีแล้วเอ็ดนาง

“ไม่เป็นไรหรอกน่า” ไม่รู้ว่าเหย้าลีควรดีใจหรือเสียใจดี นางไม่ได้เจ็บป่วยอะไร เขากลับเอาแต่ห้ามนั่นห้ามนี่อยู่ได้ แต่นางก็เข้าใจดีว่าเธอพูดด้วยความเป็นห่วง

“เถ้าแก่เนี่ย”

เมื่อหันไปตามเสียงก็พบเด็กหนุ่มในชุดสีฟ้าขาว ที่เอวห้อยถุงหอมปักลายเหยี่ยวเอาไว้ “นายน้อยเออ” เหย้าลีแปลกใจที่เห็นอีกฝ่ายตั้งแต่เช้าตรู่

“ข้ามารอดูเจ้าจื่อ” เสียงแหบอึกกว้าง ปรายตามองประตูโรงเตี๊ยมซึ่งเปิดไว้บานหนึ่ง เผ้ารอดคนที่ทำให้เขามาอยู่ตรงนี้ เพียงครู่ก็เริ่มได้ยินเสียงความเคลื่อนไหวด้านใน

“อิงเถา เจ้าจะบ้าหรือ” น้ำเสียงเจ้าจื่อฟังดูเหนื่อยหอบ นางออกมาในชุดกระโปรงสองชั้น ชั้นนอกเป็นผ้าโปร่งสีเรียบ ชั้นในปักลายดอกไม้เล็กๆ รอบชายกระโปรง ยามที่นางก้าวเดินจึงดูเหมือนมีดอกไม้โปรยปรายท่ามกลางม่านหมอกรอบตัว นางลากรถลากไม้ที่ทำจากกิ่งไม้ติดล้อของอิงเถาออกมาด้วย

“เจ้าจื่อ เจ้าเอารถลากออกมาทำไมกัน” เหย้าลีถามด้วยความสงสัย นั่นมันรถลากไม้ของอิงเถาไม่ใช่หรือ

“ก็อิงเถาบอกว่าจะใช้ นะสิ” เด็กสาวบนกระป๋อดกระแปดกอนสะอื้นสุดตัว “เสียงแหบ! เจ้ามาทำอะไรที่นี่” นางตะโกนเสียงดัง

“แน่นอนว่าต้องมาดูเจ้า” เด็กหนุ่มส่งสายตาเอ็นดูไปให้นาง

“อ๊ย...” เจ้าจื่อชนลูกไปทั้งตัว

“มีอะไรหรือพี่เจ้าจื่อ” เนื่องจากประตูโรงเตี๊ยมเปิดไว้เพียงบานเดียว จึงพอให้เดินผ่านได้คนเดียว พอคนข้างหน้าหยุดเดิน อิงเถาที่อยู่ข้างหลังจึงทำอะไรไม่ได้ ทั้งยังมองไม่เห็นข้างหน้าอีกด้วย

“ไม่มีอะไร” นางดึงรถลากไม้ไปไว้ด้านข้างเพื่อเปิดทางให้อิงเถา

“ท่านพ่อ ข้าว่าเราควรเอาเก้าอี้ไปด้วยนะ เพื่อท่านแม่จะนั่ง” อิงเถยก
เก้าอี้ไม้กลมที่ไม่มีพนักพิงออกมาจากด้านในแล้ววางบนรถลาก

“ไม่ต้องกระมังอิงเถก” เหยาลีไม่เห็นด้วยเท่าไรนัก ทำแบบนี้จะไม่ตกลง
ไปหน่อยหรือ

“แต่ข้าอยากทำให้ท่านแม่นี่นา” อิงเถกลังเลใจ เขาซ่อนตามองนางแล้ว
กะพริบตาปริบๆ “ข้าจะลากไปให้เองด้วยนะ”

“ไม่เป็นไรนะเหยาลี ข้าอยากทำก็ให้เขาทำเถอะ” อี้หยางหัวเราะเบาๆ
“ใครๆ ต่างก็ไม่อยากเห็นเจ้าเห็ดเหิน้อย”

“พวกท่านเป็นห่วงข้ามากเกินไปแล้ว ข้าไม่ได้อ่อนแอปานนั้น” เหยาลี
อ่อนใจ “เอาไปได้อิงเถก ข้ากลับค่อยวางไว้บนรถเข็นแล้วกัน”

“ข้ากลับข้าก็จะลากกลับเอง” อิงเถกยึดหลังเชิดหน้าพุดด้วยความมั่นใจ
แต่ในใจทุกคนที่ฟังต่างยังจำภาพที่อิงเถกเดินสะลึมสะลือกลับโรงเตี๊ยม
ครั้งก่อนได้ดี

“เจ้าจื่อ วันนี้เจ้าแต่งตัวได้น่ารักมาก” ระหว่างที่คนในครอบครัวกำลัง
แสดงความรักต่อกันอยู่ เฉียงเหว่ยไม่ลืมที่จะเอ่ยชมเป้าหมายของตัวเองเบาๆ
เนื่องจากเขายังไม่รู้ว่าจะนางชอบการเกี้ยวพาราสีแบบไหน จึงได้ทดลองเกี้ยวไปเรื่อยๆ
วันนี้เขาคิดจะใช้วิธีที่อ่อนโยนกว่าเคย

“อ๋อ...” เจ้าจื่อทำปากเบี้ยว พยายามจะไม่อาเจียนอาหารเข้าออกมา

“เจ้าคิดว่าชุดข้าเป็นอย่างไร” เฉียงเหว่ยไม่เข้าไปใกล้นางมากเกินไปนัก
วิธีนี้จะทำให้นางตอบสนองไม่รุนแรงเหมือนที่ผ่านมา

“ก็...ก็ดี” เจ้าจื่อปรายตามองครั้งหนึ่งแล้วดึงสายตากลับก่อนจะหันไป
จ้องเอาอีกฝ่ายเขม็ง “นั่นมันถุงหอมของข้านะ”

“หือ เหมาะกับข้าใช้ไหม” เขายังคงใช้สายตาหยอกเย้ามองนาง

“ข้าขอรับรองเฉียงเหว่ย” เจ้าจื่อประจบมือขอรับรองอีกฝ่าย “ข้าขย่ะเขยง”

เฉียงเหว่ยเผยปากจะพุดอะไร แต่กลับได้ยินเสียงเรียกของเหยาลี
พอดี จึงปิดปากลงเช่นเดิมพลางคิดว่าท่าทางของเขาน่าขย่ะเขยงตรงไหน

เหยาสี่ลงสลักประตูหน้าโรงเตี๊ยม คิดไปถึงวันที่ถูกจับและ วันนี้ไม่มีคน
อยู่ที่โรงเตี๊ยมแบบเดียวกับเมื่อวันเทศกาลโคมไฟหยวนเซียว... แต่เป็นตอน
กลางวันคงไม่มีอะไรระมัง “ไปกันได้แล้ว”

“ฮึบ!” อี้หยางออกแรงเข็นรถเข็นไปริมน้ำ

“ฮึบ!” อึงเถาก็ออกแรงลากรถลากที่มีเก้าอี้วางอยู่ตามอี้หยางไป “ท่าน
แม่ขึ้นมานั่งบนเก้าอี้เลยไหม”

“ไม่ดีกว่าจะ” เหยาสี่ปฏิเสธ ให้นางขึ้นไปนั่งบนเก้าอี้ที่อยู่บนรถลากแบบ
นั้น จะเป็นจุดรวมสายตาเกินไปหน่อยแล้ว... อันที่จริงแค่นี้นางก็เป็นจุดรวม
สายตามากพอแล้ว

บริเวณถนนที่ติดกับลานดินใกล้แม่น้ำปรากฏร่างคนสี่คน เป็นชาย
ร่างสูงใหญ่หนึ่ง สตรีโฉมสะคราญหนึ่ง และเด็กฝาแฝดชายหญิงคู่หนึ่ง

“เหยาสี่ ข้ากำลังรออยู่พอดีเชียว” จื่อจูโบกมือทักทาย

“ต้องให้เจ้าช่วยอย่างนี้ทุกครึ่งเลย” เหยาสี่ยิ้มแยมตอบ

“ข้าก็รอซื้อสุรากับขนมของเจ้านั่นละ จึงมารอตรงนี้”

“รอข้าตั้งร้านสักครู่ก็แล้วกัน” เหยาสี่ช่วยอี้หยางหยุดรถเข็น เปิดผ้า
คลุมขนมแบ่งอบออก อี้หยางยกชามใส่สุราและสุราหนึ่งไหจากตัวรถ

ระหว่างรออี้หยางกับเหยาสี่ตั้งร้าน อึงเถาก็หยุดรถลากแล้วยกเก้าอี้มา
วางลงข้างรถเข็น

“อึงเถาเอารถลากมาด้วยหรือ” หงอี่เอ่ยถามระหว่างรอมารดาซื้อขนม
และสุรา

“อ้อ ข้าเอาก่ออี้มาให้ท่านแม่ ใส่รถลากมาสบายกว่า” อึงเถาตอบ “รอ
ข้าขายของเสร็จก่อนนะ แล้วจะไปเล่นด้วย”

“อ้อ” หงอี่พยักหน้า

“เดี๋ยวนี้บุตรชายเราเอาใหญ่แล้วนะ ไม่รับปากว่าจะเที่ยวเล่นกับเด็ก
ผู้หญิงแบบนี้ให้ได้ที่ไหนกัน” อี้หยางพูดเพื่อให้ได้ยินแค่เหยาสี่กับจื่อจู

“หลังขายของเสร็จ เด็กๆ ก็ไปเล่นด้วยกันอยู่แล้ว” เหลาลีตอบกลับ ยิ้มๆ

“ว่าแต่คุณขายอี่หยางนี่ยังไงนะ เมื่อก่อนก็เห็นสวมชุดที่ดูดีอยู่หรอก เหตุใดเดี๋ยวนี้จึงสวมชุดเหมือน... คนใช้แรงงานอะไรอย่างนั้น” จีอูรับขนม แบ่งอบสี่ชิ้นก่อนยื่นให้คนข้างกาย แล้วรอรับสุราอีกสองสาม

“สี่เออร์ขอพบให้ข้าสวมชุดแบบนี้” อี่หยางพูดด้วยน้ำเสียงงูมีใจ

“ข้าไม่เคยพูดนะ” เหลาลีรีบปฏิเสธ

“หึๆ” จีอูหัวเราะชอบใจ “อย่าบอกเขาว่าข้าจ่ายเป็นเงินตำลึงนะ” นางส่งเงินให้เหลาลีปลงกระซิบเสียงเบา

“ได้สิ” เจ้าแม่เนี่ยสาวพยักหน้า “เจ้าจื่อ ไปเรียกลูกค้าได้แล้ว”

“เข้าใจแล้ว” เด็กสาวรับคำแต่โดยดี เมื่อนางเดินออกไปเรียกลูกค้า เฉียงเหว่ยก็ทำเหมียวมองตามเท่านั้น “ขนมแบ่งอบ ขนมแบ่งอบขึ้นละสิบห้า อี่แปะ สุราสามละแปดอี่แปะ” เสียงเรียกลูกค้าของนางดึงดูดความสนใจจากคนบริเวณนั้นทันที

“ท่านแม่ ข้าช่วยขายของนะ ถ้าเหนื่อยก็นั่งพักนะ” อิงเถาหยิบเก้าอี้ไม้เตี้ยๆ สำหรับรองขาออกจากใต้รถเข็นแล้วป็นขึ้นไปยืนบนเก้าอี้ขึ้นเพื่อช่วยขายของ

“ขายขนมได้มากกว่าครึ่งแล้ว อิงเถา เจ้าไปเล่นกับป้อี๋ หงอี่เถอะ”

เมื่อเห็นว่าขายขนมแบ่งอบจนจำนวนขนมลดลงมากแล้ว เหลาลีจึงไม่คิดรี้งอิงเถาไว้อีก

“จึ้นข้าไปเล่นกับป้อี๋ หงอี่ก่อนนะท่านแม่” อิงเถายิ้มกว้าง ลงจากเก้าอี้ไม้แล้ววิ่งไปรวมกลุ่มกับเด็กอีกสองคน เด็กก็คือเด็กวันยังค่ำ... เหลาลีมองตามอิงเถาไปครู่หนึ่ง ก่อนหันมามองอี่หยาง “อี่หยาง ท่านก็ไปเล่นลอยจอกสุรากับคนอื่นได้นะ” ถ้าจำไม่ผิด ปีที่แล้วนางเห็นชาว่วางเล่นลอยจอกสุราจากจุดที่นางยืนขายของอยู่

“เพื่อเจ้าจะจำไม่ได้ ข้าไม่ได้ดื่มสุรามาดังนานแล้ว” อี๋หยางเชิดหน้าขึ้น เล็กน้อย เหตุใดทุกคนถึงชอบคิดว่าเขารักการดื่มสุรานะ

เหยาหลีพยายามกลั้นยิ้ม “เจ้าจื่อ เจ้าก็ไปพักได้แล้ว”

“เจ้าจื่อ ไปดูกายกรรมตรงถนนด้านนั้นกันเถอะ” เฉียงเหว่ยที่ยืนรออยู่ ด้านข้างมาตั้งแต่เช้ารีบเอ่ยชวนนาง ใบหน้าเขามีรอยยิ้ม แต่ในแววดากลับกังวลใจ

เจ้าจื่อไม่สนใจและเดินไปทางไม้ต้นใหญ่ที่อยู่ใกล้แม่น้ำ

“เจ้าจื่อ ไปดูด้วยกันเถอะนะ...” เฉียงเหว่ยเดินตามนางพลางพูด อ่อนหวานไปด้วย

“ถนนด้านนั้นมีการแสดงกายกรรมด้วยหรือ ลีเออร์ เราน่าจะไปดูด้วยกันนะ” อี๋หยางเอ่ยถามเหยาหลี

“ไปได้ที่ไหนเล่า” นางสาวหน้า

“ให้เจ้าจื่อกลับมาเรียกลูกค้า พอเราขายของหมดก็เอารถขึ้นไปเก็บ แล้วไปดูกายกรรมกันอย่างไร” อี๋หยางเสนอความเห็น

“ทำอย่างนั้นได้ที่ไหนเล่า” เหยาหลียังคงไม่เห็นด้วย “ท่านอยากดูกายกรรมหรือ”

“ไม่ยาก” เขาปฏิเสธ

“ไม่ยากแล้วชวนข้าไปทำไม”

อี๋หยางเกาหูเกาคางด้วยท่าทางเก๋กึ่ง “ข้าคิดว่าเจ้าจะอยากดูก็เลยลองชวน อยู่เฉยๆ ตรงนี้เจ้าไม่เบื่อหรือ”

“อี๋หยาง”

“หือ”

“ท่านรังเกียจหรือไม่ หากต้องนั่งต่ำกว่าข้า” เหยาหลีชี้เก้าอี้ตัวที่อิงเก้าอี้ยืนเมื่อครู

“ไม่เลย”

“ท่านไปนั่งตรงนั้นสิ แล้วก็มองไปรอบๆ” นางสาวเอ่ยชวนให้เขามานั่งด้าน

ข้างรถเข็น “ดูสิ ตรงนั้นมีคนตกไปในน้ำเพราะแย่งจอกสุรากัน”

“เจ้านั้นยังอยู่อีกหรือนี่” อี้หยางหันเหินว่ามีคนถูกจับโยนลงน้ำ

“ตรงนั้นมีเด็กหนุ่มหลายคนกำลังเล่นเตะลูกหนังกันอยู่ ท่านเห็นหรือไม่ว่าพวกเขาไม่ได้มีฐานะที่เท่าเทียมกัน แต่กลับเล่นด้วยกัน”

“เจ้าเด็กคนที่สวมเสื้อเก่าๆ นั้นเตะเก่งกว่าคุณชายชุดแดงเสียอีก” อี้หยางพยักหน้าแล้วมองไปรอบๆ ตามนาง

“ส่วนทางนั้นก็มีเด็กสาวจับกลุ่มกันทำมงกุฎกึ่งหลิว” เหยาสีมองไปอีกทาง

“อ้อ...” เขามองตามนาง

“ข้าคิดว่าการที่เยาวชนลัณฑ์คืออย่างนี้เอง” เหยาสีลู่จากเก้าอี้เมื่อมีคนเดินเข้ามาใกล้

“อ๊ะ ข้าขอให้เอง” อี้หยางรีบลู่จากเก้าอี้ “ขนมแบ่งอบชิ้นละสิบห้า อีแปะ สุราสามล่แปดอีแปะ จะรับก็ขึ้นดี” เมื่อขายขนมและสุราเสร็จ เขาจึงมีเวลาไตร่ตรองคำพูดของนาง การได้นั่งอยู่ตรงนี้แล้วมองบรรยากาศรอบตัวก็ดูเหมือนจะเป็นความสนุกแบบหนึ่งของนาง

“สุราสามล่หนึ่ง ขนมสองชิ้น”

“ได้เลยๆ” อี้หยางก็ลงไปยกสุราไหใหม่ขึ้นมาแกะผนึก ก่อนจะเห็นว่าลูกค้าเป็นใคร “อ้าว! หยางเยี่ย เจ้าก็มาด้วยหรือ”

“กลายเป็นเจ้าแก่เต็มตัวแล้วสินะ” หยางเยี่ยพูดยิ้มๆ “หรือว่าเป็นแค่ลูกจ้างในโรงเรียน” เขาเลิกคิ้วถาม

“ย่อมต้องเป็นเจ้าแก่อยู่แล้ว”

“แต่ดูการแต่งตัวไม่ค่อยเหมือนเท่าไรนะ” ผู้พูดกวาดตาขึ้นลง

“อา... พี่เหยลี้” ชูยเหนี่ยวหักท่ายเหยลี้บ้าง

“น้องชูยเหนี่ยว” เหยลี้ยืนขึ้นหักท่าย และนั้นก็ทำให้ผู้มาใหม่ทั้งสองเห็นส่วนท้องที่นูนออกมาของนางอย่างชัดเจน

“อา พี่เหยลี้ เหตุใดจึงได้...” ชูยเหนี่ยวเบิกตากว้างอ้าปากค้าง ไม่รู้จะ

พูดอะไรต่อ

“โอ้! พี่สะใภ้ ยินดีด้วย” หยางเยี่ยเลิกคิ้วด้วยความแปลกใจ ก่อนจะเอ่ยแสดงความยินดี

“ขอบคุณน้องหยางเยี่ย น้องชู่เหนี่ยว” เหยาลี่ยิ้มกว้างจนตาหยี เรียกทั้งสองว่าน้องโดยไม่ตะขิดตะขวงใจสักนิด

“อา... ก็เดือนแล้วหรือพี่เหยาลี่” ชู่เหนี่ยวดูตื่นเต้นมาก “แล้วจะออกมาเป็นตัวหรือเป็นไข่เจ้าคะ” ลีนคำถามของชู่เหนี่ยว คนทั้งสามต่างมองหน้ากันไปมา

“น่าจะออกมาเป็นทารกคนหนึ่งนะ” เหยาลี่แก้คำพูดของอีกฝ่าย “เป็นตัวหรือเป็นไข่อย่างนั้นหรือ น้องชู่เหนี่ยวเป็นนกกระเต็นนี่นะ...” ด้วยเหตุนี้เหยาลี่จึงไม่ถือสาคำพูดของอีกฝ่าย

“อา... พี่เหยาลี่เป็นมนุษย์นี่นา ข้าลืมไป แฮะๆ” ท่าทางซื่อๆ ของชู่เหนี่ยวทำเอาใครๆ ต่างก็โกรธไม่ลง

“ขนมสองชั้น สุราหนึ่งชาม รวมเป็นสามสิบแปดอี่เปะ” อี้หยางท่อมดมด้วยกระดาษแล้วยื่นชามสุราให้คนทั้งสอง

“จริงสิพี่สะใภ้ วันนี้ที่โรงเตี๊ยมยังมีห้องว่างอยู่หรือไม่” หยางเยี่ยวางเงินตำลึงก้อนหนึ่งบนรถเข็นแล้วรับชามสุรามาถือ ส่งขนมชั้นหนึ่งให้ชู่เหนี่ยว

“มีอยู่ ปีนี้มีข้าหมูเย็นกับหมูแดงด้วยนะ” เหยาลี่พยักหน้า นางคิดอยู่แล้วว่าอย่างไรก็ต้องมีคนมาช่วยกินแน่

“ดีเลย ข้าจองห้องหนึ่งก็แล้วกัน” หยางเยี่ยพูดด้วยสีหน้าและน้ำเสียงปกติ

เหยาลี่เหมือนจับบางอย่างในน้ำเสียงของอีกฝ่ายได้ “ห้องเดี่ยวพอหรือ” นางถามกลับยิ้มๆ

“อ้อ...” อี้หยางพยักหน้าหลายครั้งเมื่อตามบทสนทนาทัน

“น้องชู่เหนี่ยว”

“อ้อ... มีอะไรหรือพี่เหยาลี่” ชู่เหนี่ยวงยหน้าขึ้นจากการระวังขนมแบ่ง

อบไม่ให้หลุดมือหล่นพื้น

“เจ้าก็เข้าพักที่โรงเตี๊ยมชั่วคราวใช้ไหม” เหยาสีถาม

“อ้อ... ใช้แล้วพี่เหยาสี หยางเยี่ย ท่านบอกพี่เหยาสีหรือยัง” นางรีบหันไปถามคนข้างๆ เขาคงไม่ลืมเรื่องนี้ใช่หรือไม่

“ข้าบอกพี่สีไว้แล้วว่าต้องการห้องหนึ่ง” หยางเยี่ยพยายามกลั่นแกล้งเตี๊ยมนางต้องถามคำถามนั้นออกมาแน่

“อ้อ... หือ ห้องเตี๊ยมหรือ แล้ว...แล้วข้าจะไปนอนที่ไหนล่ะ” ชูยเหนี่ยวถามกลับด้วยสีหน้ากังวล

หยางเยี่ยยิ้มกว้าง “พูดเหมือนเจ้าไม่เคยนอนห้องเตี๊ยมกับข้าอย่างนั้นล่ะ”

ชูยเหนี่ยวทำความเข้าใจคำพูดของอีกฝ่ายอยู่พักหนึ่ง ก่อนจะหน้าแดงขึ้น...แดงขึ้น... และแดงเสียยิ่งกว่าแดง

“ฮ่าๆๆ” หยางเยี่ยหัวเราะเสียงดัง

“พวกเจ้าสองคนนี่นะ เรื่องนี้แค่พูดนิดเดียวข้าก็เข้าใจแล้ว ไม่ต้องบอกกันตรงๆ แบบนั้นก็ได้ หึๆ” อ้อหยางล้อเลียนคนทั้งสอง “แบบนี้ก็เรียกว่าน้องสีฟ้าได้เต็มปากเต็มคำแล้วสินะ”

ชูยเหนี่ยวอยากจะพูดหลุม กลายร่างเป็นนกกระเต็น แล้วไปนอนในกันหลุมให้คนฝั่งกลบนางเสียเหลือเกิน “อา... พี่เหยาสี ข้า...ข้าอับอายเหลือเกิน” หากนางไม่ถามเขา เขาก็คงไม่พูดใดๆ แบบนั้น แล้วนางก็ไม่ต้องรื้อนรื้อบไปทั่วใบหน้าแบบนี้ แค่อยมรับเสียบๆ หรือขอห้องใหม่อีกห้องของตัวเองก็พอแล้วแท้ๆ น่าอับอายเหลือเกิน

“อาละๆ พวกท่านสองคนเลิกล้อเลียนนางได้แล้ว” เหยาสีออกตัวช่วยชูยเหนี่ยว

“อ้อ... ขอบคุณพี่เหยาสี” ชูยเหนี่ยวก้มหน้าพูดเสียงเบา นางตามไม่ทัน จึงถูกล้อเลียน แถมคนที่ตั้งใจจะล้อเลียนนางก็เป็นหยางเยี่ยเสียอีก นางอับอายเหลือเกิน

“หยางเยี่ย ได้ยินว่าตรงถนนด้านนั้นมีการแสดงกายกรรมด้วยนะ เจ้าไม่พาน้องสะใภ้ไปดูหน่อยหรือ” อี้หยางชี้ไปทางกลุ่มคนที่อยู่สุดถนนอีกด้าน “กายกรรมหรือ” หยางเยี่ยดูจะไม่สนใจนัก “อยากไปดูหรือไม่”
“อา... แล้วแต่ท่าน” ใบหน้าชู้เหี่ยวยังคงแดงระเรื่อ
“เช่นนั้นก็ไปดูกันเถอะ อี้หยาง เราขนมแบ่งอบมาอีกชิ้น ไม่สิ สองชิ้นเลยดีกว่า” ชิ้นหนึ่งให้ชู้เหี่ยวถือไว้ ส่วนอีกชิ้นก็ถือมาสำรองไว้ เพื่อนางทำตกอีก

“อ๊ะ! ขนมในมือข้าหายไปในไหนแล้ว” ได้ยินหยางเยี่ยสั่งขนม ชู้เหี่ยวจึงรู้สึกตัว คงจะตกพื้นตอนที่นางกำลังเขินอายเป็นแน่

“สองคนนั้นกลายเป็นแบบนี้ตั้งแต่เมื่อไรกันนี้” เมื่อหยางเยี่ยกับชู้เหี่ยวเดินไปไกล อี้หยางก็นั่งลงบนเก้าอี้เตี้ยตัวเดิมแล้วชวนเหย้าลี้คุย
“คงหลังจากเรื่องพวกเราไม่นานกระมัง”
“เจ้า... รู้เรื่องนี้อยู่ก่อนแล้วหรือ” เขาถามนางเมื่อเห็นว่านางดูสงบนิ่ง
“หึๆ ข้ากับน้องชู้เหี่ยวเคยคุยถึงเรื่องนี้ครั้งหนึ่งแล้ว นางไม่กล้าพอทั้งยังกลัวหยางเยี่ยจะปฏิเสธ” เหย้าลี้มียิ้ม “ข้าก็เลยให้กำลังใจนาง”
“เมื่อตอนที่ไปพักณศาลาสน์ของหยางเยี่ยนะหรือ”
“ที่จริงสองคนนั้นดูเหมือนจะมีความรู้สึกดีๆ ให้กันอยู่แล้ว ดีไม่ตีหยางเยี่ยคงรู้แล้วว่าชู้เหี่ยวรู้สึกอย่างไร แต่เขาคงอยากให้นางเป็นผู้เอ่ยปากมากกว่า”

“มีแต่เจ้าที่ยอดเยียม มองอะไรทะลุปรุโปร่ง” อี้หยางมีท่าทีเลื่อมใส “ไม่มีเรื่องใดที่เจ้าไม่รู้ มีแต่เรื่องที่เจ้าไม่พูดเท่านั้น”

“ข้าไม่คิดว่านั่นเป็นคำชมนะ” เหย้าลี้หรีตตามองด้วยสีหน้าไม่พอใจ นั่นมันคำชมประเภทไหนกัน

“ฮ่าๆๆ เจ้าดูนั่นสิ เฉียงเหว่ยเดินตามเจ้าจื่อไม่หยุดเลย เจ้าคิดว่าเด็กสองคนนั้นพอมีความหวังหรือไม่” เขาชี้ไปยังเด็กหนุ่มกับเด็กสาวที่เดินตามกัน

อยู่ริมน้ำ

“นางยังไม่ม่ใจ... นายน้อยเอนคงต้องพยายามอีกมากทีเดียว” เหยาลีพูดยิ้มๆ

“เจ้าคิดว่านางม่ม่ใจจริงหรือ”

“อาจจะม่ม่ใจได้นะ ตอนนั้นนางยังตกใจจนแทบนอนม่หลับอยู่เลย หึๆ” เมื่อมีคนเดินเข้ามาใกล้ เหยาลีก็ตั้งใจจะลุกไปขายของ แต่กลับนั่งลงที่เดิม นางรู้อยู่แล้วว่าอ๊ฮียงต้องลุกขึ้นมาขายแทน

“น้องหญิงจอมเจ้าเล่ห์” อ๊ฮียงต้อนนางครั้งหนึ่ง ก่อนจะลุกไปขายของ เมื่อขายเสร็จก็กลับมานั่งชมบรรยากาศรอบข้างกับนางเช่นเดิม

“เจ้าจ้อ รอข้าด้วยสิ”

“เฉียงเหว่ย! อย่าเข้ามาใกล้ข้านะ” เจ้าจ้อบดมือม่ยอมให้อีกฝ่ายเข้าใกล้

“อย่าเสียงดังสิเจ้าจ้อ คนมองกันใหญ่แล้วนะ” เฉียงเหว่ยพูดพลางรำเลื่องไปด้านข้าง บนพื้นหญ้าริมแม่น้ำ กลุ่มคนทั้งชายหญิงต่างจับกลุ่มนั่งคุยกัน คนทั้งสองที่ฝ่ายหนึ่งเอาแต่เดินบึ้งบึ้งจึงกลายเป็นจุดเด่นได้ง่าย

“นี่!” เจ้าจ้อเผลอมองไปรอบข้างตาม จู่ๆ มือนางก็ถูกกุมเอาไว้

“คนอื่นมองอยู่นะ กลับกันก่อน แล้วข้าจะให้เจ้าว่าเต็มทีเลย” เฉียงเหว่ยชิงความได้เปรียบด้วยความหนาของใบหน้าเขา

“เจ้าจ้อ เป็นเจ้าใช้หรือไม่” เด็กสาวผู้หนึ่งทักทายคนทั้งสองจากด้านหลัง

“สีกวน” เจ้าจ้อเห็นทางรอด “อา... เฉียงเหว่ย ปล่อยมือข้า” นางสะบัดมือ “ปล่อยสิ”

โอกาสเดียวในรอบพันปีของเฉียงเหว่ย จะปล่อยให้หลุดลอยไปง่ายๆ ไม่ได้หรอก เขาขยับตัวไปยืนอีกข้างของเจ้าจ้อโดยไม่ยอมปล่อยมือ ถ้านางอยากทักทายสหายก็ให้นางทักทายไป แต่เขาจะม่ยอมปล่อยมือนางเด็ดขาด

“เจ้าจื่อ ชุดของเจ้าวันนี้สวยมากเลย” สี่ฉวนกลั่นยิ้ม “ข้า... มาเที่ยวกับเหล่าสหายที่โรงงิ้วอยู่ทางนั้น เพื่อเจ้าอยากมาร่วมวงด้วย” นางมองไปยังมือทั้งสองที่กุมกันอยู่

“ข้าเป็นเทพเจ้างู เจ้าเป็นตัวละครอะไร” เฉียงเหว่ยถามเสียงเบาพลางใช้พลังดวงตาเขากลายเป็นสีดำสนิท หัวร่างปล่อยแรงกดดันออกมา ก่อนจะหายวับไปเมื่อเขาจะพริบตาอีกครั้ง

“ข้า...ข้าเป็นปีศาจจริงหรือ?” สี่ฉวนงงยหน้าขึ้นกะทันหัน เมื่อต้องเผชิญกับผู้ที่มิพลังสูงกว่านางก็ถึงกับกลืนน้ำลายเอือกใหญ่ “เออ... ข้าเคยชวนตามมารยาทเท่านั้น ข้า...ข้าไม่รับทวนแล้วดีกว่า” เด็กสาวพูดตะกุกตะกักก่อนจะรีบเดินกลับไปรวมกลุ่มกับกลุ่มคนที่มาด้วยกัน แล้วไม่หันมาอีกเลย

‘ทางรอดของข้า อย่าลืมนึกถึงความตั้งใจง่าย ๆ เช่นนั้นสิ’

“เดี๋ยวก่อนสี่ฉวน” เจ้าจื่อเรียกสี่ฉวนอีกครั้ง “ข้าอยากไปร่วมวงกับกลุ่มเจ้า” แต่นางไม่หันได้เอ่ย

“เอาละเจ้าจื่อ เราไปเดินเล่นทางนั้นกัน แล้วค่อยกลับไปหาเจ้าแก่แก่นัยดีกว่า” เฉียงเหว่ยยิ้มกว้าง หวังว่าคงไม่มีใครมารบกวนเวลาของเขากับนางอีกนะ

“ท่านแม่... ช่วยข้าด้วย” เจ้าจื่อรำร้องในใจ เหตุใดมือเขาถึงได้เหนียวเช่นนี้

“อา... หยางเยี่ย ท่านเล่าให้พี่เหยาตีฟิงสิ” ชูยเหนียวเดินกลับมาหาเหยาตีกับอี่หยางที่รถเข็นอีกครั้ง นางดูกังวลใจมาก

“มีอะไรหรือน้องหยางเยี่ย น้องชูยเหนียว” ในตอนนี้เหยาตีปล่อยให้อี่หยางนั่งหลบอยู่หลังรถเข็นและลูบท้องนาง การกระทำเช่นนี้จะจะไม่เหมาะให้ใครมาเห็นเท่าไรนัก แต่ก็จิตใจที่เขาคือและอยากจะลูบท้องนางให้ได้ ยิ่งรู้ว่าลูกดั้นก็ยิ่งห้ามไม่อยู่

“เมื่อครู่นี้พวกข้าเดินผ่านโรงเตี๊ยม เห็นใครบางคนกำลังด้อมๆ มองๆ

อยู่แถวๆ นั้นนะลิ” หยางเยี่ยพูดกับนาง “ตอนแรกข้าก็ไม่ได้สนใจอะไร แต่ ชูยเหนี่ยวบอกว่าเขาทำอย่างนั้นมาตั้งนานแล้ว พวกข้ารู้สึกกังวลจึงรีบกลับมา บอกท่านนี่ละ”

“หรือจะเป็นพวกย่องเบา” นางแตะมืออี๋หยาง

“เช่นนั้นก็รีบกลับกันเถอะ เจ้าเก็บของ เดียวข้าไปเรียกเด็กๆ” อี๋หยาง ลุกขึ้นจากเก้าอี้ไม้ทันที “เจ้าสารเลวนั้นยังกลับมาโมยของอีกอย่างนั้นรี! ทำ เช่นนี้สับประมาทกันชัดๆ”

“อา... พี่เหยาลี่ ข้าช่วยเอง” ชูยเหนี่ยวเข้าไปช่วยเหยาลี่เก็บของวางใน รถเข็น

“พวกท่านเคยถูกจับแะหรือ” หยางเยี่ยถามด้วยความประหลาดใจ “เหตุใดไม่เปลี่ยนโรงเตี๊ยมให้เป็นอาณาเขตลับแทนเล่า” แค่มีอาณาเขตลับ ใคร จะเข้าออกก็ไม่ง่ายแล้ว

“นั่นเป็นโรงเตี๊ยมของข้านะ ไม่ใช่ของอี๋หยางเสียหน่อย” เหยาลี่รู้สึก เสียหายที่ชายขนมแบ่งอบยังไม้หันหมัดก็ต้องกลับแล้ว นางเรียงขนมที่เหลือ ให้กองรวมกัน ก่อนใช้ผ้าขาวคลุมเอาไว้

“อ้อ...” โรงเตี๊ยมเป็นสินเจ้าสาวนี่เอง ไม่ถือว่าเป็นของอี๋หยางนี่ละ

“เก็บของเสร็จแล้ว เดียวเด็กๆ มาก็รีบกลับไปโรงเตี๊ยมกันเลย” เหยา- ลีบอกหยางเยี่ยกับชูยเหนี่ยว ทั้งสองพยักหน้ารับ

“เกิดอะไรขึ้นหรือเหยาลี่” จื่อจตามกลับมาพร้อมอี๋หยางด้วย เด็กทั้ง สามต่างเดินตามมาพร้อมกัน

“เดี๋ยวข้าไปตามเจ้าจื่อกับเจียงเหว่ยก่อน ไม่รู้สองคนนั้นเดินไปไหน แล้ว” อี๋หยางบอกเหยาลี่ ก่อนจะแยกตัวไปตามอีกครั้ง

อิงเถารีบเดินไปหาคนทั้งสอง ประสานมือแล้วก้มศีรษะทำความเคารพ ด้วยความนอบน้อม “การระงับอาหยาเงี่ย ท่านอาสะไ้”

“เป็นอย่างไรบ้างอิงเถา จะมีน้องแล้ว ดีใจหรือไม่” หยางเยี่ยลูบศีรษะ

เด็กชายด้วยความเอ็นดู พลังมองไปยังสตรีผู้มาใหม่และเด็กฝาแฝดทั้งสอง

“พอตีว่าน้องหยางเยี่ย อา... จีอู ผู้นี้คือหยางเยี่ยกับซู่เห่เนียว หยางเยี่ยเป็นญาติพี่น้องของอีหยาง ส่วนซู่เห่เนียวก็เป็น เอ่อ... คนรู้จักของหยางเยี่ยอีกที” เหล่าลีไม่แน่ใจกับสถานะที่หยางเยี่ยมีให้ซู่เห่เนียวว่าต้องการให้คนนอกรู้หรือไม่ จึงเลียงที่จะพูด หากเขาอยากพูดก็ให้เขาพูดเอง “น้องหยางเยี่ย น้องซู่เห่เนียว ผู้นี้คือจีอู เป็นสหายสนิทของข้าเอง ส่วนเด็กแฝดสองคนนั้นก็คือไปอยู่กับหงอี่ เป็นลูกของจีอู” นางแนะนำคนทั้งสองกลุ่มให้รู้จักกัน

“ยินดีที่ได้รู้จักแม่นางฉง” หยางเยี่ยทักทายกลับอย่างถูกต้อง

“ยินดีที่ได้รู้จักคุณชายหลง น้องซู่เห่เนียว” จีอูทักทายเยี่ยกลับได้ถูกต้อง แต่กับซู่เห่เนียว นางเรียกอีกฝ่ายตามที่เขาเรียกว่า “เด็กๆ มาทักทายคุณชายหลงกับท่าน้ำซู่เห่เนียวเร็วเข้า”

“การจะคุณชายหลง การจะท่าน้ำซู่เห่เนียวขอรับ / เจ้าค่ะ” เด็กทั้งสองทำตามคำสั่งมารดา

“ดีใจจังขอรับ” อิงเถายิ้มแฉ่งมองหยางเยี่ยสลับกับซู่เห่เนียวไปมา

“เมื่อครูน้องหยางเยี่ยบอกว่ามีคนน่าสงสัยมาด้อมๆ มองๆ อยู่หน้าโรงเตี๊ยมซัก” เหล่าลีบอกเพื่อนสาว “ข้าสงสัยว่าจะเป็นโจรย่องเบาเมื่อครั้งก่อน”

“อันตรายนะจริงๆ เช่นนั้นเจ้าก็รีบกลับไปดูเถอะ” จีอูมีสีหน้าตื่นตระหนกตาม หลังได้ยินว่ามีคนเข้าไปโมยภาพแขวนผนังของเพื่อนสาวถึงในห้อง นางก็รู้สึกเสียดายแทน แม้จะเคยเห็นเพียงครั้งเดียวแต่หากก็พอรู้ว่าเหล่าลีชอบภาพเหล่านั้นมาก

“ต้องรอเจ้าจื่อก่อน อีกอย่าง ข้าเข็นรถเข็นไม่ไหว”

“ตายจริง ข้าก็ให้เขากลับไปแล้วด้วย” จีอูหมายถึงบุรุษของตน

“ไม่เป็นไรหรอก เตี่ยวอีหยางก็คงมาแล้ว” เหล่าลีชะเง้อมองอยู่พักหนึ่งก็เห็นอีหยางกับเจ้าจื่อเดินกลับมาพร้อมกัน

“ไปเถอะ กลับกันได้แล้ว” อีหยางไม่รอช้า รีบเข้าประจำที่หลังรถเข็นแล้วออกแรงดัน รถเข็นเริ่มเคลื่อนไป โดยมีอิงเถาลากรถลากตามมาอีกคัน

ส่วนเก้าอี้อีกเล่มที่ตอนแรกใส่มานั้น ถูกนำไปวางไว้บนรถเข็นข้างกองขนมแบ่ง
อบที่ขายไม่หมด

ตอนนี้ท่าทางของอี๋หยางช่างเหมาะสมกับชุดที่สวมอยู่จริงๆ ...หยางเยี่ยคิด
คนเดียวเงียบๆ

“อิงเถา ข้าช่วยลากนะ” ไปอี๋เอ๋ยมบอกอิงเถา เพราะเห็นว่าสิ่งที่สหาย
ของตนเองทำช่างน่าสนุก

“อ้อ... ช่วยกันลาก” อิงเถาพยักหน้ารับ

“อิงเถา ครั้งก่อนโดนขโมยอะไรไปหรือ” หงอี๋เอ๋ยมถามระหว่างที่เดินอยู่
อีกด้านของเขา

“ข้าไม่โดนขโมยอะไรหรอก แต่เสื้อผ้าถูกรื้อออกมาหมดเลย” อิงเถา
ส่ายหน้าขณะพูด

“ท่านแม่ ครั้งนี้ข้าของข้าย้ายไปอยู่ในห้องเก็บของแล้ว คงไม่เป็นไร
กรรมมัง” เจาจื่อเอ๋ยปากพูดกับเหยาลี่บ้าง ตอนที่อี๋หยางไปตามนางกลับมา บอก
เลยว่านางดีใจมาก ถึงขั้นแทบจะคุกเข่าขอบคุณอี๋หยางและสาบานว่าจะเรียก
เขาว่าท่านพ่อด้วยความเต็มใจตั้งแต่นี้และตลอดไปด้วยซ้ำ ตอนที่ถูกตามกลับ
มานางยังถือโอกาสให้อี๋หยางไล่เจ้าคนสารเลวเหียงเหว่ยกลับไปได้อีกด้วย
นางแสนจะดีใจเป็นล้นพ้น แต่พอได้ยินว่าที่นางต้องกลับมาเพราะอาจมีโจร
ย่องเบามาตอมๆ มองๆ อยู่หน้าโรงเตี๊ยม นางก็กังวลใจแทน

“ข้ายังไม่รู้เลยว่าจะเป็นอย่างไหน ตอนนี้อีกกลางวัน อีกทั้งพวกเราทั้งคู่ตัว
เรียว... คงไม่เป็นอะไรกรรมมัง” เหยาลี่ลုပ်ท้องด้วยความกังวลใจ จะทำอย่างไร
ดี หากครั้นนี้ถูกจับแะอีก นางคงต้องจ้างคนมาขึ้นผ้าโรงเตี๊ยมแล้ว

“ถ้าเจ้ากังวล ข้าล่วงหน้าไปดูก่อนดีไหม” อี๋หยางเห็นเหยาลี่กังวลแล้ว
ปวดใจนัก เขาเป็นหัวหน้าครอบครัวย่อมต้องดูแลครอบครัวให้มากกว่านี้ ควร
จะทำให้นาง เจาจื่อ และอิงเถารู้สึกปลอดภัย ไม่ต้องมากังวลกับเรื่องเหล่านี้
เลยสักนิด

“แต่ข้าเป็นรถเข็นคนเดียวไม่ใช่หว” เหยาสีมีสีหน้าจ่นใจ หากนางปกติดีจะอาสาไปจับโจรย่องเบาในนั้นเองด้วยซ้ำ อยากเห็นหน้าว่าเป็นใครกันแน่

“หยางเยี่ย”

“เออละ ข้ารู้แล้ว เดี่ยวข้าจะล่องหน้าไปดูให้ทีแล้วกัน” หยางเยี่ยเห็นว่าเป็นการดีที่อีกฝ่ายให้เขาช่วย

“ใครบอกให้เจ้าไป ข้าให้เจ้ามาเข็นรถเข็นต่างหาก” อี้หยางพูดด้วยน้ำเสียงไม่พอใจนัก ‘เจ้าเข้าใจอะไรของเจ้ากัน หน้าทีจับโจรนะเป็นของข้าต่างหากเล่า’

“เจ้าว่าอะไรนะ” หยางเยี่ยขมวดคิ้วเล็กน้อยแล้วเอ่ยถามอีกครั้ง เข็นรถเข็นอะไรกัน แต่เขาลดตัวลงมาอาสาไปจับกุมคนผู้นั้นก็เป็นการลดเกียรติของเทพเจ้ามังกรอย่างเขามากแล้วนะ

“มาเข็นรถเข็นเสีย ข้าจะไม่จับโจร” อี้หยางทวนคำสั่งอีกครั้ง อะไร แค่นี้ก็ฟังไม่เข้าใจหรือ

“อา... หยางเยี่ย ช่วยพี่เหยาเล็กน้อยเถอะนะ” ชูยเหนี่ยวเอวขอร้องขึ้นบ้าง

โถ... แม่ทางน้อยของข้า แทนที่เจ้าจะบอกให้อี้หยางเข็นรถเข็นต่อ กลับบอกให้ข้าไปเข็นรถแทนนี่นะ” หยางเยี่ยนี้กอยากหันไปสั่งสอนคนข้างกาย แต่พยายามข่มกลั้นเอาไว้ “เข้าใจแล้ว” เขาเข้าไปแทนที่อี้หยางและปล่อยให้ญาติผู้พี่สมควรตายเป็นผู้ล่องหน้าไปก่อน

“หึๆ คุณชายตระกูลหลงนี้ ไม่น่าเชื่อว่าจะจะเป็นสุภาพบุรุษกันทุกคนจริงๆ” จื่อจู่หัวเราะเบาๆ แต่แรกนางก็คิดไม่ถึงว่าคุณชายหลงเหลือแต่จะมาจากเกี้ยวพาเหยาสีที่เป็นเพียงมนุษย์ต่ำต้อยคนหนึ่งได้ ถัดมาก็เป็นคุณชายหลง-อี้หยางที่ยอมทำงานแทบทุกอย่างเพื่อเอาใจเหยาสิ วันนี้นางยังได้เห็นคุณชายหลงหยางเยี่ยที่ดูไม่พอใจ แต่ก็ทำตามแผนการระแคะระคายโดยดี บุรุษตระกูลหลงเห็นทีจะเป็นบุรุษผู้ทุ่มเทให้ความรักแน่แล้ว

“ขอบคุณแม่นางคงที่ชมเชย” หยางเยี่ยรับคำด้วยสีหน้าเรียบเฉย ‘ชูย-

เหนียวหนึบเหนียว คินนี้ข้าจะทำให้เจ้าไม่ได้นอนทั้งคืนเลย’ หยางเยี่ยแอบวางแผนไว้ในใจเงียบๆ

เมื่อทั้งหลายเดินทางมาถึงโรงเรียนก็พบบุรุษสองคนยืนรออยู่ คนหนึ่งคืออี้หยาง อีกคนก็คือ... ไ้หู่อิง

“คุณชายไ้หู่” เหล่าลี้แปลกใจ รีบมองไปทางอี้หยางเพื่อขอคำอธิบาย
“คนที่เยี่ยงเขาคั้งก่อนก็คือไ้หู่อิง” อี้หยางพูดรวดเร็วจบ
“ข้าบอกว่าข้าไม่ได้ทำ” ไ้หู่อิงขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน เจ้าคุณชายหลงปัญญาอ่อนนี่ พุดไม่รู้เรื่องหรือไรนะ!

“อา... คนที่ข้าพุดถึงก็คือเขาแหละ” ชุ่ยเหนียวกระซิบข้างหูเหล่าลี้ แม้จะไม่เห็นหน้าแต่นางก็จำชุดได้ ตอนนีทั้งอี้หยางและเหล่าลี้ดูเหมือนจะรู้จักอีกฝ่าย นางรู้สึกว่ามันคงเข้าใจผิดไปตั้งแต่แรกเลยแล้ว “อา... ข้า...ข้าคงจะเข้าใจผิดไป” ชุ่ยเหนียวก้มหน้าและเอ่ยเสียงอ่อย

“ไม่ ไม่เลย น้องชุ่ยเหนียวไม่ต้องกังวลไปหรอก กันไว้ย่อมดีกว่าแก้” เหล่าลี้รีบปลอบใจ ไม่อยากให้ชุ่ยเหนียวรู้สึกผิด “คุณชายไ้หู่มาที่นี่มีอะไรหรือ”

“เฮะๆ คือว่าอู่วู่ว่ะลี้” ไ้หู่อิงหัวเราะแห้งๆ พลาญพุดด้วยท่าทางลังเลปนหนักใจ “ดูเหมือนนางจะได้กลืนอาหารจึงมุดเข้าไปในโรงเรียนของท่านนะ ข้าเข้าไปไม่ได้ ตะโกนเรียกก็ไม่มีใครตอบ เลยได้แต่รออยู่ตรงนี้” บุตรสาวเขาจุมกิตินไป ทั้งยังเด็ก จึงไม่รู้จักห้ามใจ

“นางเข้าไปนานหรือยัง!” เหล่าลี้ตกใจ วันนี้เป็นวันกินเย็น ไม่มีการก่อไฟทำอาหาร นอกจากขนมแป้งอบที่นางเตรียมไว้ ก็ยังมีชาหมุย่นกับหมุย่นที่่างจนแห้ง นางกลัวว่าหมุย่นจะถูกเด็กหญิงตัวน้อยกินไปจนเกลี้ยงก่อนที่ใครจะได้กิน “ข้าจะไขสลักประตูให้”

“รบกวนถ้าแก่เนี่ยแล้ว” ไ้หู่อิงพูดจาด้วยความนอบน้อม

“ลีเออร์ ข้าทำให้เอง” อี้หยางรีบเข้ามารับกุญแจของเหลียงก่อนนำไปไข

สลักที่คล้องประตูโรงเตี๊ยม

“เหยาหลี เจ้ายังมีห้องว่างหรือไม่ ข้าต้องการหนึ่งห้อง” ในระหว่างที่รอ จื่อจู่ก็เอ่ยปากขึ้น

“จื่อจู่ เจ้าก็มีบ้านอยู่ไม่ไกลนี่ จะถามหาห้องพักไปทำไม” เหยาหลีไม่เข้าใจ

“คืนนี้ข้าอยากพาเด็กๆ มาพักในโรงเตี๊ยมเพื่อเล่นกับอิงเถานะลิ” จื่อจู่ หัวเราะเบาๆ เห็นไ้หูอิงอยู่ นางไม่ไว้ใจ ไม่อยากให้สิ่งที่เตรียมเอาไว้ให้หงอ ถูกคนอื่นทำให้ผิดพลาด นางมาอยู่เฝ้าเลยดีกว่า

“เล่นให้พอใจแล้ว...แล้วพากลับไป พรุ่งนี้ค่อยมาเล่นต่อก็ได้กระมัง” เหยาหลีเอ่ย ประตูโรงเตี๊ยมเปิดแล้ว ไ้หูอิงรีบกระโจนเข้าไปทันที เหยาหลีเดิน ตามอีกฝ่ายเข้าไปอย่างไม่รีบร้อน “น้องหยางเอี้ย น้องซุ่ยเหนี่ยว พวกท่านไป รอด้านบนก่อนก็แล้วกัน”

“อ้อ... ได้พี่เหยาหลี” ซุ่ยเหนี่ยวตอบรับเสียงใส ส่วนหยางเอี้ยทำเพียง พยักหน้าเบาๆ ก่อนปรายตามองไปทางอี๋หยางที่กำลังตั้งรถเข็นเข้ามาใน โรงเตี๊ยมด้วยความรู้สึกประหลาด เห็นแล้วเขารู้สึกผิดต่อเชื้อสายตระกูล เทพเจ้ามังกรอันสูงส่งแทนอี๋หยางเสียจริง

“อิงเถา เจ้าไปซงซาและยกสุราขึ้นไปด้วย”

“ขอรับท่านแม่” อิงเถารับคำก่อนก็เดินกึ่งวิ่งไปทางห้องครัว

“ท่านแม่ ข้าอยากกลับบ้านไปเฝ้าของเล่น” หงอี่เอ่ยกับจื่อจู่ “ได้ไหม เจ้าคะท่านแม่ ข้าอยากเอามาเล่นกับน้องอวี่” นางขอร้องเสียงหวาน

“ก็ได้จ๊ะ” จื่อจู่ยอมให้บุตรสาว “ไปอี่ เจ้าจะกลับไปเฝ้าของเล่นด้วยหรือไม่”

“ไม่ ข้าจะรอที่นี่” ไป่เอี๋สายหน้า เขามีลูกหินพกติดตัวมาอยู่แล้ว “ท่านน้ำ เหยาหลี ข้าตามเข้าไปช่วยอิงเถาได้หรือไม่ขอรับ”

“ได้สิ” เหยาหลีเอ่ยอนุญาต “อี๋หยาง ท่านรอจื่อจู่กลับมาก่อนค่อยปิด โรงเตี๊ยมนะ ข้าจะเข้าไปดูคุณชายไ้หูก่อน” นางคิดว่าหากเด็กเลือน่านั้นมีความ สามารถจริง จะต้องรู้ที่นางใช้เก็บหลุมแดงอย่างเป็นแน่ นางควรรีบไปดูก่อนจะ

ไม่เหลืออะไรให้กิน

“ได้เลย” อี้หยางรับคำและเริ่มเก็บของเท่าที่เก็บได้ แยกให้สุราที่หมดแล้วและที่ยังไม่หมด เก็บขามที่ใช้แล้ววางซ้อนเอาไว้ ตั้งถุงกระสอบคืนให้เจาจื่อที่มองด้วยสายตาแว่วอน

“ขอบคุณท่านพ่อ” เจาจื่อซาบซึ่งจนน้ำตาแทบไหล

อี้หยางรอจนจื่อจูลืมกลับมาพร้อมสัมภาระห่อเล็กซึ่งเป็นเสื้อผ้าเด็กๆ และหงอี้ที่เดินกอดตุ๊กตาผ้ามาเต็มสองแขน เขาจึงลงสลักปิดประตูเพื่อปิดโรงเตี๊ยม คืนนี้ดูเหมือนโรงเตี๊ยมจะต้องคึกคักมากเป็นแน่

“น้องอวี” เมื่อเห็นลูกเสื้อดำตัวหนึ่งถูกหิ้วหลังคอขึ้นมาที่ระเบียงชั้นสอง หงอี้ก็รีบเข้าไปรับเอาไว้ “ขอบคุณท่านลุงเจ้าค่ะ”

“ผาคนางไว้ครู่หนึ่งนะ ข้าจะออกไปหาเสื้อผ้าของนางก่อน ไม่รู้ไปถอดไว้ที่ไหน” ไส้หูอึ่งหัวเราะแห้งๆ หากไม่ติดที่อิงเถาตั้งใจทำงานอยู่ เขาคงไม่นำตัวบุตรสาวมาฝากไว้กับคู่แข่งหัวใจของนางในอนาคตรอก

“ได้เจ้าค่ะท่านลุง” หงอี้ยิ้มกว้าง ครึ่งก่อนนางเห็นเด็กคนนี้อยู่ในร่างเสื้อดำแค่ตอนซุกตัวในกระเปาะเสื้อของอิงเถาเท่านั้น แต่ตอนนี้นางได้อุ้มเอาไว้ด้วยตัวเองเสียละ “น้องอวี ไปเล่นตรงนั้นกันดีกว่า ข้าเอาตุ๊กตาผ้ามาตั้งหลายตัว”

“อ้อ... เด็กๆ เล่นกันน่ารักจัง” ชูยเหนี่ยวเห็นหงอี้อุ้มลูกเสื้อดำไปเล่นที่มุมหนึ่งของระเบียงก็ถอนหายใจด้วยความเอ็นดู

“น้องชูยเหนี่ยวก็ลองมีสักคนสิ พวกท่านสองคนเป็นคู่รักกัน... หรือไม่” จื่อจูปุดด้วยน้ำเสียงยั่ววนพรางมองหยางเยี่ยสลับกับชูยเหนี่ยว

“ฮ่าๆ พวกข้ายังมีเวลาอีกนาน ไม่รีบ” หยางเยี่ยหัวเราะชอบใจ สหายของเจ้าแกล่เนี่ยมีแต่แปลกๆ ทั้งนั้น ไหนจะเสื้อดำตัวนั้นที่วนวายมาตั้งแต่เมื่อครู่แล้วอีก “พวกท่านรู้จักกันหมดเลยหรือ”

“ใช่ รู้จักกันหมด ท่านยังไม่รู้จักคุณชายไส้หูลิ้นะ” จื่อจูปักหน้า “เป็น

คุณชายที่ภู่นายอยู่ตลอดทีเดียว”

“ท่านแม่ๆ ข้าเดินไปทางนั้นกับน้องอวีได้ไหม” หงอี่ชี้ไปยังทางเดินทอดยาวที่เชื่อมไปยังห้องพักห้องอื่นๆ ของโรงเตี๊ยม

“ได้ แต่อย่าทำเสียงดังหรือไปเปิดประตูห้องอื่นเล่นนะ” จี๋จู่พยักหน้าอนุญาตและเอ่ยเตือน เพื่อมีคนอื่นพักอยู่ในโรงเตี๊ยมด้วย

“เข้าใจแล้วท่านแม่” หงอี่ดีใจ นางเดินนำหน้าโดยมีลูกเลื้อยดำเนินย่องตามไปด้วย

“อา... น่ารักจริงๆ” ชูยเหนี่ยวใจละลาย

“กับคุณชายหลงคงจะมีบุตรสาวยากหน่อย แต่ก็พยายามเข้าหาน้องชูยเหนี่ยว หึๆ” จี๋จู่หัวเราะในลำคอ ไม่ว่าอย่างไร มีบุตรสาวที่น่ารักก็ถือว่าเป็นของขวัญจากสวรรค์จริงๆ

“ผู้นี้คือคุณชายไ้หู่อิ่ง เด็กคนนั้นคือไ้หู่อวี” เหยาสีแนะนำครอบครัวไ้หู่ให้รู้จักกับหยางเย่และชูยเหนี่ยว

“คุณชายหลง สนใจเครื่องประดับงาช้างสักชิ้นเพื่อมอบให้แม่นางไหมขอรับ” ไ้หู่อิ่งยิ้มกว้างพลางถูมือ ถักคอตเดาไม่ผิดละก็... วันนี้นคงจะมีเงินตำลึงทองสักหลายก้อนไหลเข้ามาในถุงเงินเขาแน่

“หือ เครื่องประดับงาช้างอย่างนั้นหรือ” หยางเย่ฟังแล้วสนใจ

“อือ...” เหยาสีลืบท้อง เมื่อครูลูกดินแรงมากทีเดียว

“ท่านพ่อ ข้าไปเล่นนะ” ไ้หู่อวีพูดจบก็ไม่รอบิดาขานรับ เดินลื่นไปทางโถงริมระเบียงที่หงอี่นั่งรออยู่ “พี่หงอี่” เด็กน้อยเรียกอีกฝ่ายเสียงใส เมื่อหงอี่ยื่นตุ๊กตาผ้ามาให้ นางก็รีบรับมากอดทันที สีหน้าเด็กน้อยบอกได้ว่านางดีใจมากทีเดียว

“พวกท่านนั่งคุยกันก่อน เตียวซำจะให้อิ้หยางนำสุราขึ้นมาต้อนรับ” เหยาสียิ้มกว้างต้อนรับคนทั้งหลาย มือยังจับอยู่ที่หน้าท้องตัวเอง “เชิญทุกท่านตามสบาย”

“คุณชายหลงลองดูสินค้าของข้าก่อนลิขอรับ” ไ้หู่อิ่งรีบไล่เลี้ยวเข้าไป

นั่งด้านในสุดของตัวยาว ดึงถุงหนังใบใหญ่ออกจากอกเสื้อ เมื่อเทออกมา นอกจากกำไลงาช้างและปิ่นางข้างแล้ว ยังมีที่ห้อยเอว แหวน และเครื่องรางอีกจำนวนหนึ่ง รอบนี้เขาเตรียมตัวมาดีจึงนำของทั้งหมดที่พออยู่ได้มาด้วย

“ห่วยเหี่ยว มีที่เจ้าชอบหรือไม่” งาช้างเป็นของหายาก และลายแกะสลักของเครื่องประดับตรงหน้าก็ดูดีมากทีเดียว

“ถ้าแก่เนี่ยยังซื้อไว้ใช้เลยนะจ๊ะ” ไข่มุกห้อยไข่มุกไปให้คนทั้งหลายมองไปทางเหย้าที่กำลังเดินลงบันไดล่าง สิ่งที่ปักมวยผมของนางอยู่คือปิ่นลายเรียบๆ อันหนึ่ง ด้วยระยะที่เห็นไกลเช่นนั้นย่อมไม่มีใครดูออกว่าทำจากอะไร แต่ในที่นี้มีใครที่ไม่ธรรมดาบ้าง...

“สั่งทำก็ได้ใช่ไหม” หยางเยี่ยสอบถาม

“ได้จ้ะจ๊ะ แต่ต้องมีค่ามัดจำด้วย” ไข่มุกห้อยไข่มุกกว้าง

“ແໍ... ถ้าข้ามีเงินมากๆ บ้างก็คงจะดี” จี๋จู่มองของบนโต๊ะแล้วก็ไม่สนใจอีก นางต้องเก็บเงินเอาไว้เลี้ยงดูลูกทั้งสองคน

“เจ้าเอากำไลงาช้างวงนั้นมาขายคืนข้าก็ได้จ๊ะ” ไข่มุกห้อยเสนอความเห็น

“หึๆ มุกท่านนี่ตกลงดีจริงจ้ะ” แม่ป๋ายสาวหัวเราะคิกคัก จะให้นางขายกำไลงาช้างที่เป็นของหมั้นของอิงเถากับหงออย่างนั้นหรือ นางยังไม่ได้ขัสนถึงเพียงนั้นหรอกนะ

“สุรามมาแล้ว” อี้หยางเดินขึ้นมาด้านบนพร้อมสุราสองขวดและน้ำชาสามกาน “สุรานี้สำหรับหยางเยี่ยกับจี๋จู่ ส่วนน้ำชาสำหรับน้องสะใภ้กับเจ้า”

“ข้าก็อยากดื่มสุราด้วย” ไข่มุกห้อยไม่พอใจ

“เจ้าดื่มไม่ได้หรอก ข้าเตือนด้วยความหวังดีนะ” อี้หยางพูดด้วยน้ำเสียงจริงจัง “ฝากทุกท่านช่วยดูอย่าให้เขาแตะสุราเลย”

“ไม่ต้องห่วงไปคุณชายอี้หยาง หึๆ” จี๋จู่หัวเราะร่วนด้วยความชอบใจ นางเทสุราแล้วดื่มต่อหน้าอีกฝ่ายด้วยท่าทางดื่มด่ำ “สุราดี...”

“ขอบใจๆ หึๆ” อี้หยางยกกาน้ำชาอีกใบไปทางเด็กทั้งสองที่นั่งเล่นอยู่ตรงมุมหนึ่งของระเบียง กาน้ำชาและถ้วยสองใบ พร้อมขนมหนึ่งจานสำหรับ

เด็กๆ เป็นสิ่งที่เหยาเล่คิดอ่านไว้อย่างรอบคอบ

“ขอบคุณเจ้าคะท่านอาจารย์” หงอี่เอ๋ยเสียงใส

“ขอบคุณ” ไซ้หู่เอ๋ยเอ๋ยตาม เด็กหญิงกอดตุ๊กตาผ้าเอาไว้แน่น นางไม่เคยเล่นของเล่นแบบนี้มาก่อน ของในมือนางทั้งนุ่มนิ่มทั้งสวยงาม ตุ๊กตาผ้าตัวนี้ผมลั่นเหมือนนาง สวมชุดกระโปรงเหมือนนาง นางชอบมาก “พี่หงอี่ชุดสวย”

“อย่างนั้นหรือ ลองเปลี่ยนชุดกันดีหรือไม่” หงอี่เสนอความเห็น เด็กหญิงทั้งสองผลัดกันถอดชุดจากตุ๊กตาอีกตัวมาสวมให้ตุ๊กตาตัวเอง “ที่บ้านข้ายังมีชุดตุ๊กตาอีกหลายชุดเลยนะ หากรู้ว่าเจ้าชอบ ครั้งหน้าข้าจะเอามาเพิ่มอีก”

“อ้อ”

“ตายจริง มีโต๊ะตัวเล็กแบบนี้ด้วยหรือนี่” จื่อจุ่มองโต๊ะกลมตัวเตี้ยแล้วก็หัวเราะออกมา

“อ้อ... พอดีเห็นมีเด็กๆ อยู่เยอะ ก็เลยไปเอาโต๊ะอิงเถาออกมาล่ะ” เหยาเล่มองแล้วหัวเราะตาม “แต่ดูแล้ว อีกไม่กี่ปีก็คงไม่ได้ใช้”

“อิงเถาโตไฉนจริงๆ” เมื่อมองดีๆ ถึงเห็นว่าเขาใช้เก้าอี้ตัวเล็กที่สุด แต่ขนาดตัวเขาก็กว้างสูงกว่าคนอื่น สูงกว่าไป๋อู่ตรชายนางเสียอีก “เก็บเอาไว้ใช้กับคนนี้ได้” แม่ฝ่ายสาวชี้ที่ท้องหนูๆ ของอีกฝ่าย

“ฮะๆ นันลี พักนี้ดินแกร่งน่าดู” ตั้งแต่ตอนบ่ายก็ดินแรงเสียงนางรู้ลึกลับที่เดียว “คงจะรู้ว่ามีเทพเจ้ามารวมกันอยู่กระมัง”

“อา... เด็กๆ มีโต๊ะตัวเล็ก น่ารักจัง” ชูยเหนียวมองเด็กทั้งสองแล้วก็นั่งไปพูดคุยกับหยางเยี่ยที่นั่งอยู่ข้างๆ

“นันลี” หยางเยี่ยชะเง้อมองครั้งหนึ่งแล้วก็กลับมาหนึ่งตามเดิม โต๊ะเดี่ยวก็เหมาะกับเด็กๆ ดี แต่เก้าอี้สี่เหลี่ยมจะมีที่เข้าชุดอยู่ตัวเดียวเท่านั้น เก้าอี้ของอีกสามคนก็โตกว่าก็เป็นลังไม้บ้าง เก้าอี้ต่อขาบ้าง

“อา... ท่านสนใจจริงๆ ใช่หรือไม่” นางมองหยางเยี่ยจาโต เมื่อคลุกเขามองพวกเด็กๆ แค่วาบเดียวเองนะ

“ข้าก็พึ่งเจ้าอยู่ไม่ใช่หรือ” หยางเยี่ยหัวเราะเบาๆ และยื่นมือไปลูบศีรษะอีกฝ่าย “แม่นางน้อยของข้า... เจ้าช่างน่าเอ็นดูกว่าเด็กพวกนั้นตั้งมาก”

“ถ้าแก่เนี่ย ดินะที่ท่านเก็บหมูแดงอย่างนี้นั้นไว้อย่างดี” ไข่มุกอิงที่นั่งติดกับหยางเยี่ยหันไปคุยกับเหยาสีที่นั่งบนเก้าอี้เว้นช่วงห่างไปอีกสองตัว ตัวหนึ่งเป็นของอีหยาง อีกตัวเป็นของเจาจื่อ

“นั่นสิ ไข่มุกอิงนี่เป็นชนนี้เสมอเลยหรือ” เหยาสีถามอีกฝ่ายกลับ

“ไม่หรอก” พ่อลูกหนึ่งส่ายหน้า “ดูเหมือนนางจะห้ามใจไม่อยู่ ถ้าเป็นอาหารฝีมือท่านนะ”

“ไม่ว่าใครได้กินก็ต้องชอบทั้งนั้นละ” อีหยางเดินเข้ามาพร้อมกับชาหมูใส่ชาหมูเย็นที่เขาเพิ่งลงไปนำมาจากห้องใต้ดิน นอกจากถ้ำใต้ดินที่เป็นที่อยู่ของอู๋ก๊วยแล้ว ยังมีห้องใต้ดินที่มีบ่อน้ำใต้ดินอยู่ ภายในห้องนั้นอากาศเย็นตลอดเวลา ชาหมูเย็นของนางจึงจับตัวเป็นก้อนได้

“เดี๋ยวข้าไปหั่นหมูแดงอย่างกับขนมแบ่งอบก่อน” เหยาสีลุกขึ้นเดินเข้าไปในครัวโดยมีอีหยางตามไปด้วย “เจาจื่อ จักแบ่งให้ทุกคนด้วยนะ”

“เข้าใจแล้วท่านแม่” เจาจื่อคว้าชาหมูมาตัดแบ่งชาหมูเย็นให้ทุกคนเท่าเทียมกัน ไม่นานอาหารอีกส่วนก็ถูกยกออกมา มีทั้งขนมแบ่งอบ หมูแดงอย่างหั่นแบ่งเป็นส่วนๆ ผักดองอีกจำนวนหนึ่ง และไปที่มีสีดำนั่งฟอง ผิวไข่มีลายริ้วสีทองกระจายไปทั่ว เมื่ออาหารถูกยกมาวางลงบนโต๊ะ เด็กๆ แต่ละคนก็มองไปยังไข่สีดำสีฟองด้วยสีหน้างงวย พวกเขาไม่เคยเห็นไข่ที่ทั้งดำทั้งมีลายแบบนี้มาก่อนเลย

“ท่านแม่ นี่ไข่อะไร” อิงเถถามด้วยความสงสัย

“ไข่พันปีลายดอก” เหยาสีตอบยิ้มๆ ก่อนจะหัวเราะเสียงดังเมื่อเห็นใบหน้าหนึ่งอันของอิงเถ “ฮาๆๆ ถึงจะเรียกว่าไข่พันปี แต่ก็ไม่ได้ใช้เวลาเป็นพันปีในการทำหรอกนะ”

“แล้วทำไมถึงเรียกว่าไข่พันปีหรือเจ้าคะ” หงอี่ถามบ้าง

“เพราะสามารถเก็บได้ถึงพันปีนะสิ” เหยาสียิ้มพราว “กินข้าวให้เสร็จ

ก่อนค่อยคุยกันเถอะนะ”

“ได้ท่านแม่ / ได้เจ้าค่ะ / ได้ขอรับ / ได้” เด็กทั้งสี่ต่างตอบรับเป็นเสียงเดียว

“เจ้าทำสิ่งนี้ได้อย่างไรกันนะ” จี้อจุเอาตะเกียบจิ้มลายสีทองที่ลอยอยู่ตรงผิวไข่ ดูน่าพิศวงและแปลกตาจนนางกินไม่ลง

“ข้าใส่เบसनลงไปตอนที่ทำด้วย ลายเบसनจึงไปอยู่บนผิวไข่นะ กินลิบร่อยนะ”

“เจ้าไม่ต้องคะยั้นคะยอข้าก็ไม่พลาดหรอก หึๆ” แม่ฝ่ายสาวใช้ตะเกียบตัดไข่เป็นชิ้นๆ แล้วคีบเข้าปาก “อาหารฝีมือเจ้านี้อยอดเยี่ยมจริงๆ”

“อ้อ... อาหารที่พี่เหยาทำอร่อยมากจริงๆ” ชุ่ยเหินยวเห็นด้วย นางกินหมดอย่างไม่มากนัก แต่กลับหยุดกินไข่พันปีกับชาหมูเย็นไม่ได้เลย อาหารที่ลิ้นๆ หยุ่นๆ นางชอบมากจริงๆ

“เจ้ากินส่วนของข้าด้วยก็ได้นะ” หยางเยี่ยเลื่อนชามชาหมูเย็นส่วนของตัวเองไปให้นาง

“อ้อ... ขอบคุณนะหยางเยี่ย” ชุ่ยเหินยวยิ้มกว้างแล้วเลื่อนจานหมูแดงอย่างของตนให้เขาแทน

“คิกๆ อิงเถา พุดอะไรของเจ้ากัน” หงอ๋อปิดปากหัวเราะไม่หยุด

“คิกๆๆ” ไซ่หู่อวีหัวเราะตาม

“เฮะๆ” อิงเถาลูบแ้มลูบคางด้วยความเคอะเขิน ไม่นึกเลยว่าเรื่องที่เธอเล่าจะทำให้ทั้งสองคนชอบใจมากขนาดนี้

“เรื่องที่เจ้าเล่าไม่เห็นจะสนุกตรงไหนเลย” ไซ่หู่ทำหน้ามึน

“หึๆ”

“ท่านอาจารย์หัวเราะอะไรหรือขอรับ” ไซ่หู่ถามคนที่เอนกายนอนแผ่ พวกเขายืนคนเดียวในห้องสี่

“ไม่มีอะไรหรอก ข้าก็แค่รู้สึกสนุกกับเนื้อหาในหนังสือเล่มนี้เท่านั้น” อี้-

หยางอ่านหนังสือในมือต่อ ไปอี้อัยไปอี... บางทีเด็กผู้หญิงก็ไม่ได้ต้องการคนที่เล่าเรื่องสนุกหรอก พวกนางแค่ต้องการคนที่ยอมยกหมูแดงย่างกับไข่พ่นปิ้งให้พวกนางกินก็เท่านั้น

“หึๆ เจ้าก็เลยลองทำตามที่เคยพูดอย่างนั้นสิ” จื่อจูหัวเราะร่วน นางเหยาลี และชู่เหียนยวจับจ้องโต๊ะที่ติดที่สุคนธระเบียงชั้นสองเพื่อนั่งคุยเล่นกัน

“อ้อ... ตอนเช้าพูดออกไปแล้วก็รู้สึกหน้าชาไปหมดเลยทีเดียวน” ชู่เหียนยวเล่าด้วยใบหน้าแดงก่ำ

“เจ้าทำดีแล้วน้องชู่เหียนยว” เหยาลีพยักหน้าเล็กน้อย “อ้อ... วันนี้เด็กคนนี้น่าสนใจทั้งวันเลย” นางลู่บ่ท้อเพื่อบรรเทาอาการปวด

“วันนี้ข้าเห็นเจ้าจับท้องทั้งวันเลย ดิ้นแรงมากเลยหรือ” จื่อจูถามด้วยความสงสัย “เจ้าคงรู้ใช่ไหมว่าข้าจะออกลูกเป็นไข่ ตอนลูกออกมาจะมีลักษณะเรียวยาว แล้วก็นุ่มๆ หยุ่นๆ น่ะ” นางอธิบายสภาพไข่ของลูกตัวเอง

“เจ้าอยากลองจับดูหรือไม่” เหยาลียัดหลังและแอ่นท้องไปด้านหน้า

“อยากสิ ข้าอยากลองจับท้องเจ้ามานานแล้ว” จื่อจูพยักหน้าหลายครั้ง โนมัตวักมได้ะแล้วยื่นมือไปสัมผัสหน้าท้องของอีกฝ่ายตามคำชวน รวาก็รู้ว่ามีคนต้องการพักทาย หน้าท้องเหยาลีถึงกับปูดขึ้นจนเห็นได้ชัด

“อ้อ... ใจเย็นหน่อย” เหยาลีลูบที่ท้องด้านข้าง

“อ้า ข้างเป็นความรู้สึกที่ประหลาดนัก” จื่อจูเลิกคิ้วแล้วก็มองมือตัวเอง “เมื่อครู่นี้เขาโดนมือข้าแรงมากทีเดียว จะต้องแข็งแรงมากแน่ๆ”

“อา... พี่เหยาลี ข้าก็อยาก... สัมผัสบ้าง” ชู่เหียนยวมองเหยาลีตาปริบๆ ก่อนจะพูดต่อ “อา... ข้ายังไม่เคยมีลูก แต่เคยได้ยินว่าข้าเกิดมาจากไข่ใบหนึ่ง” นางประคองมือเหมือนกำลังถือไข่ใบใหญ่อยู่ในอุ้งมือทั้งสอง

“หึๆ เจ้าไม่จำเป็นต้องบอกว่าไม่เคยมีลูกและเจ้าเกิดมาอย่างไรหรอก” เหยาลีหัวเราะเบาๆ “จับได้เลย”

“อา... ดิ้น... ดิ้นอยู่จริงๆ ด้วย” เมื่อวางมือบนท้องคนตรงหน้าก็พบแรง

กระเพื่อมกระแทกมาโดนมือนางพอดี ชুষเหี่ยวงเหยหน้ามองเหยาลี่ด้วยความ
ตื่นตื่น

“ดินแรงมากทีเดียวละ” เหยาลี่ตอบด้วยน้ำเสียงอ่อนใจ ไม่รู้ว่าคิณีนาง
จะได้นอนสงบหรือไม่

“มนุษย์นี้ช่างแปลกจริง ถึงกับวางไข่ไว้ในร่างกายได้” จี๋จู่มีสีหน้า
เหมือนกำลังพูดเรื่องแปลกประหลาด

“อ้อ... นั่นสิพี่จี๋จู่” ชুষเหี่ยวเห็นด้วย นางดึงมือกลับแล้วนั่งลง
เรียบร้อยเช่นเดิม

‘ใครว่าข้าวางไข่ในร่างกายตัวเองกัน’ เหยาลี่รู้สึกแปลกกับคำพูดของ
จี๋จู่เล็กน้อย แต่นางก็ไม่ได้แย้งอะไร

**“อ้อ... ดูเหมือนสตรีจะมีเรื่องพูดคุยกันไม่รู้จบจริงๆ” หยางเยี่ยนังจับ
สร้อยตรงชุดโต๊ะตั้งอีกตัวกับไขหูอิง**

“คุณชายหลง มาตรวจสอบดูกันดีหรือไม่” ไขหูอิงเสนอความเห็น

“เข้าทำดีนี่” หยางเยี่ยนังมองซ้ายมองขวาว่าจะหาสร้อยจากที่ใด “ท่านรอ
สักครู่” เขาเดินไปยังห้องพักที่ได้กักไว้ รวมตัวกันอยู่ โดยมีฮั้วหยางคอยดูแล

“ท่านอาหยางเยี่ยนัง มีอะไรหรือขอรับ” อิงเถาเป็นคนแรกที่เห็นเขายื่นหน้า
เข้ามา

“อิงเถา ข้าอยากได้สร้อยสักหน่อย” หยางเยี่ยนังบอกอิงเถา แต่สายตา
กลับมองไปทางฮั้วหยางที่ไม่มีหัวแววจะลุกขึ้นมาทำงานเลยสักนิด ก่อนเอ่ยกับ
อิงเถาต่อ “ทำไมเจ้าไม่อยู่เล่นกับสหายแล้วให้ฮั้วหยางลงไปนำสร้อยมาแทนเล่า”

“อ้อ... ข้าควรจะทำอย่างไรดีขอรับ” อิงเถารู้สึกเหมือนอยู่ท่ามกลางการ
คัดง้างระหว่างสองคน

“เจ้าไปเล่นเถอะ ข้าก็แค่ไปรบกวนเวลาการเล่นของเจ้าเท่านั้น”

“อิงเถามาที่นี่” ฮั้วหยางวางหนังสือในมือลง “เดี๋ยวพ่อไปเอาสร้อยมาให้
เอง” สุดท้ายอีกฝ่ายก็ยกเอาเหยาลี่มาอ้าง... ฮั้วหยางนี้กว่าจะได้พักมากหน่อย

เสียอีก

“เข้าใจแล้วท่านพ่อ” อิงเถาถอนหายใจด้วยความโล่งอก ก่อนเดินกลับไปป็นขึ้นเตียง นั่งเล่นกับสหายสามคนต่อ

“เหตุใดเจ้าต้องอยากดื่มสุราตอนนี้ด้วยเล่า” อี้หยางทำเสียงจี้จี้ไม่พอใจ หยางเยี่ยอมยิ้มแล้วยกไหล่ ใครใช้ให้เจ้าผันตัวมาเป็นเจ้าแกโรงเตี๊ยมเล่า ทั้งยังไปไข่ทิ้งไว้ในห้องเจ้าแกเนี่ยจนนางไม่อาจทำงานหนักได้อีก ก็สมควรแล้วมิใช่หรือ

“เอาละ ได้สุรามาแล้ว” หยางเยี่ยวางไหสุราที่ยังปิดผนึกไว้ลงบนโต๊ะ จากนั้นก็แกะผนึกออกแล้วรินใส่ชาม “ข้าดื่มมาตั้งแต่บ่ายแล้ว ต้องต่อให้ข้าหน่อยนะ” เขายื่นชามสุราไปด้านหน้า

“แน่นอนๆ” ไฮ้หู่อิงหัวเราะในลำคอ “ให้เดียวจะพอหรือ”

“ไม่พอค่อยให้เจ้าแกล่งไปเอามาให้อีก หี่ๆ” หยางเยี่ยหัวเราะตาม ขณะกำลังรินสุราในส่วนตัวเอง เขาก็ได้ยินเสียงชามตกลงพื้น หันไปอีกทีคนที่ทำดื่มสุราก็ลงไปนอนกองอยู่บนเตียงยาวในสภาพที่กลายร่างเดิม

“เฮ้! เจ้าเป็นอะไรไป” หยางเยี่ยตามเหตุการณ์ไม่ทัน เขาเพิ่งละลายตามาครึ่งเดียว จู่ๆ อีกฝ่ายก็ล้มลงไปนอนเสียอย่างนั้น

“กรร...” ไฮ้หู่อิงในร่างเสื้อดำส่งเสียงพึมพำได้ยินเสียงหยางเยี่ย

“อะไรกันเนี่ย เจ้าดื่มไปอีกตัวเองไม่ใช้รี ฮะๆๆ ฮ่าๆ มิน่า” อี้หยางถึงได้บอกว่าต้องระวังไม่ให้อีกฝ่ายแตะสุรา เทพเจ้าเสื้อดำตัวนี้ค่อนข้างเกินไปแล้ว “เฮ้อ...” หยางเยี่ยถอนหายใจยาวและเริ่มดื่มสุราในชาม

“หี่ๆ เจ้านี่ไม่ไหวจริงๆ” อี้หยางหยิบชามสุราที่กลิ้งอยู่บนพื้นขึ้นมาแล้วเช็ดขอบชามด้วยเสื้อผ้าที่กองอยู่บนเตียงข้างๆ “ข้าดื่มด้วยคน” เขานั่งลงบนเตียงยาวตัวเดียวกับหยางเยี่ย

“แล้วเติกๆ เล่า”

“หลับกันหมดแล้ว” อี้หยางไหว้ไหล่ “เดี๋ยวคงต้องจัดที่นอนเสียหน่อย

“ไม่เห็นนั้นเจ้านั้นจะไม่มีที่นอน”

“หึๆ อย่างนั้นหรือ”

“ดูเหมือนเมื่อสตรียารวมตัวกันที่ไร มีเรื่องให้พูดคุยกันไม่รู้จบทีเดียว”
อึ๋หยางมองไปทางโถงเหย้าแล้วส่ายหน้า

“อึ๋หยาง เจ้าคิดจะมีชีวิตเยี่ยงมนุษย์เช่นนี้ไปเรื่อยๆ หรือ” หยางเยี่ย
จิบสุราพลางมองไปด้านนอก

“ที่ข้าคิดเอาไว้คือ ลักวันเมื่อเหย้าจะได้เป็นเซียน ข้ากับนางก็จะออกไป
ท่องเที่ยวด้วยกัน... อย่างน้อยปีละครั้ง แล้วมาเปิดโรงเตี๊ยมตามใจนาง พอ
ถึงเทศกาลชิงหมิงก็ทำขนมแบ่งอบไปช่วยกันขาย” อึ๋หยางพูดเนิบๆ ถึงสิ่งเรียบ
ง่ายที่คิดเอาไว้ “เมื่ออิงเถาโตพอ ข้าจะให้เขาแต่งสูทหินดีๆ ลักสามคนให้ผลัด
กันดูแลเขาแทนนาง หรือไม่ก็ยกโรงเตี๊ยมนี้ให้เขาดูแลแทนนางไปเลยก็คง
เข้าท่าดี ข้ากับนางจะได้ไปท่องเที่ยวอย่างสบายใจ ข้าจะพานางไปทึมหาสมุทร
ตะวันออก ไปเยี่ยมหลี่เต๋อเสียหน่อย หึๆ คงจะสนุกน่าดู”

“เหตุใดจึงต้องแต่งสูทหินถึงสามคน” หยางเยี่ยถามกลับ นี่ยังไม่
รวมคำถามเกี่ยวกับหลี่เต๋ออีกว่าทำไมพูดถึงเขาแล้วต้องหัวเราะเช่นนั้น เรื่อง
ที่อีกฝ่ายเล่าก็เหมือนเป็นการเล่าเรื่องที่จู้ๆ ก็นึกขึ้นได้เสียมากกว่า

“ก็ตอนนี้เรามีคู่หมั้นสามคนแล้ว” อึ๋หยางยกชาดื่มสุราดื่มอีกหนึ่งอีก
“แถมแต่ละคนก็มีผู้ปกครองที่ไม่ธรรมดาทั้งนั้น คนแรกปีศาจมดน้อยหยงอี่ คน
ที่สองเทพธิดาเลือดดำ แม่เด็กอวี่อวี่ คนที่สามเป็นเทพธิดาเม็ดบัว เหลียงซี แล้ว
แม่ของนางก็เป็นถึงเจ้าแม่ซีหวังหมู่เชียวนะ”

“อ้อ เจ้าเด็กนี่วาสนาดีจริงๆ”

“ดีมากเกินไป” ผู้พูดส่ายหน้าอย่างจนใจ “ที่จริงข้ากับเหย้าลี้มีความคิด
หนึ่งคือต้องการให้อิงเถาเลือกคนที่พอใจเอง วันหนึ่งจึงตั้งใจสังเกตว่าเขาชอบใคร
มากกว่ากัน ระหว่างหงอี่กับอวี่อวี่”

“แล้วเป็นอย่างไร” หยางเยี่ยเลิกคิ้วถาม

“ข้าก็เพิ่งจะรู้ว่า... เจ้าเด็กนั้นเจ้าผู้คนหนึ่งที่เดียว ช่ายก็เอาใจหงอี่ ขวา

ก็เอาใจแม่เด็กอวี่วี่ คนหนึ่งได้ไขพันปีครึ่งฟอง อีกคนก็ได้หมูแดงอย่างหนึ่ง ส่วน เท้าเทียมกันทั้งคู่ทีเดียว”

“ก็ดูดีนี่ อย่างน้อยเจ้าก็มั่นใจได้ว่าเขาจะดีกับสูหยินทั้งสามอย่าง เท้าเทียมกัน”

“ถ้าเหลียงซีมาด้วย เขาคงไม่เหลืออะไรให้กินแล้ว” อี้หยางหัวเราะเบาๆ ก่อนหันไปอีกทางเมื่อหยางเยี่ยทำท่าทางบอกให้เขาหันไป “คุยกันพอแล้วหรือ”

“หึๆ ยังไม่พอหรอก แต่มีคนบางคนนอนดึกไม่ได้” จีอูจูลากเสียงยาว พลาจชายตาไปทางเหย้าที่ที่ยืนอยู่ข้างหลัง

“ที่จริง ห้องใต้หิ้งมีปัญหานิดหน่อยนะ เด็กๆ นอนเรียงกันจนไม่มีที่ให้เสียดำตัวนั้นนอนแล้ว” อี้หยางขยับศีรษะให้ทุกคนมองใต้หิ้งที่นอนอยู่ บนตั่งอีกตัว

“อ้อ... เอาแม่เด็กอวี่วี่ไปนอนที่ห้องข้าก็แล้วกัน” จีอูเสนอความคิด ตัวบิดาเป็นแบบนี้ เห็นที่คงให้บุตรสาวไปนอนด้วยไม่ได้หรอก

“แบบนี้ห้องเจ้าก็มีเด็กตั้งสามคนนะสิ” ดูเหมือนเหย้าพี่ร่วมจะหลับได้ ทุกเมื่อ “เอาไปอ้อไปนอนที่ห้องอิงเถาก็แล้วกัน”

“ความคิดดี ได้ยว้าอุ้มเขาเอง” อี้หยางเสนอตัว

“ต้องเป็นท่านที่อุ้มเขาอยู่แล้ว” เหย้าลี่ยิ้มกว้าง

จีอูอุ้มหิ้งอี ส่วนซู่เหินยวช่วยอุ้มลูกเสียดำไปยังห้องกระต่ายซึ่ง
ถูกจัดให้เป็นห้องพักของจีอู “หึๆ เมื่อก่อนตอนนอน ข้าก็เปลวกลายร่างอยู่ บ่อยนะ เป็นอยู่นานทีเดียว”

“เดี๋ยวนี้ไม่เป็นแล้วหรือ” จีอูถามกลับเสียงเบา ก่อนวางหิ้งอีลงบนเตียงด้านหนึ่งอย่างเบามือ

“ก็ยังเป็นอยู่บางครั้งนะ” หยางเยี่ยยืนฟังประตู หลังอุ้มเด็กทั้งหลาย ออกจากเตียงแล้วเขาก็ลากใต้หิ้งไปวางบนเตียงเอง ตอนนั้นเขากำลังรอให้ซู่เหินยวกลับห้องไปพร้อมกัน

“หึๆ” บิดามาตามแล้วนอนห้องซุ่ยเหียนยาว... “เจ้าไปเถอะ เตี่ยวซำจัดการกับเด็กๆ เอง” จี้อจู่รับลูกเสื้อดำจากมือซุ่ยเหียนยาวมาวางลงบนเตียงแล้วเดินไปส่งนางหน้าประตู

“ราชวีรสวัสดิ์” ซุ่ยเหียนยาวบอกลาและเดินตามหยางเย่ยกลับห้องมังกรที่อยู่ข้างๆ

“อือ...”

“อือ!” อี้หยางร้องออกมาเบาๆ เมื่อไปอยู่ที่เขาคู่มอยู่ด้านหนึ่ง เหวีย่งแขนมาตีหลังศีรษะเขา

“ฮึ นอนดินจริงๆ” เหยาลีเดินตามลงมาช้าๆ ด้านหนึ่งอิงแกนนอนนิ่งมาก ส่วนอีกด้านไปอีกกลับนอนดินปัดมืออยู่ตลอดจนไปโดนศีรษะอี้หยาง

“อือ... เด็กคนนี้นักนอนดินน่าดู” นางลูบท้องตัวเองอีกครั้ง

“ที่จริงเราน่าจะทำห้องสำหรับเขาด้วยนะ ที่ผนังก็วาดภาพเทพเจ้ามังกรให้เยอะๆ เลย”

“หากเป็นเช่นนั้น ข้าว่าอิงเถาคงจะอิจฉามาก” นางช่วยเปิดประตูห้องอิงเถาเพื่อให้อี้หยางเดินคู่มเด็กๆ เข้าไปวางบนเตียง

“เรื่องนั้นค่อยคิดทีหลังกัน” อี้หยางโอบเอวนางเดินเข้าไปด้านใน พวกเขาคอร์เข้านอนได้แล้ว

ยามเมื่อวสันตฤดูมาเยือน
ชีวิตเล็กๆ ก็ได้ถือกำเนิดขึ้นในครรภ์ อังเหยาสี
เหล่าปิตาภและเกมเซียนต่างมาชุมนุมกันที่โรงเตี๊ยมร้อยลี้
เมื่อร่วมกลุ่มสมาชิกใหม่ว่าจะเกิดมาเป็นเกมมังกรหรือเซียนก้อ
ขณะที่นางเองก็เริ่มดึงดูดพลังเซียนในตัวมาใช้นากขึ้น
และเริ่มเข้าสู่หนทางเซียนโดยไม่รู้ตัว
โอกาสที่จะได้ครองคู่กับ หลงอ๋อหยาง ชั่วฉินรินดรอญไปไกล...
กว่านางจะจัดการกับสิ่งที่ติดค้างใจเธอไป
เมื่อนางต้องทนเห็นคนที่รักตายตกไปต่อหน้าต่อตาตามอายุขัย
ด้าน เจาจื่อ กับ เฝิงหวอย ก็เริ่มเปิดใจให้กันจะลงเอยเช่นไร
เมื่อเด็กหนุ่มรบเร้าจะแต่งงาน แต่เด็กสาวกลับขอให้รอไปอีกร้อยปี!
ส่วน อังเทา ก็เริ่มเรียนรู้รู้กันขึ้นทั้งสามจะเอาใจไปที่ใคร
เมื่อหนึ่งนั้นเป็นเด็กหญิงที่โตมาด้วยกัน
แต่อีกสองนั้นผู้ปกครองของพวกนางล้วนแต่ไม่ธรรมดา!

นวนิยายจีนเรื่อง **โรงเตี๊ยมร้อยลี้** มีทั้งหมด 4 เล่มจบ

ทดลองอ่าน

24 ชม
ฟรี ทุกวัน
สำหรับ
สมาชิกรุ่น
www.satapornbooks.com
สำหรับฟังฟรีในแอปพลิเคชัน

หมวดนวนิยายจีน

ISBN 978-616-00-3582-3

9 786160 035823
ราคาปกในปกปก 100 บาท